

פסקה

היס"ס שמשה מטרות שכן פליליות על פי מגילות בית הדין הצבאי הבינלאומי, מטרות של רדייפת היהודים והשמדתם, מעשי אכזריות והוצאות להורג במחנות הריכוז, התפרעויות בנחל שתחי כבוש, בוצע חכנית עבודת הפרך והתעללות בשביי מלחתה ורוצחיהם... בדונו ביס"ס כולל בית הדין את כל האנשים שנתקבלו באופן رسمي כחברי היס"ס, ובכללם חברי היס"ס הכלילית, חברי הוופנדט"ס...

בית הדין מכריז כפושעת מבונן המגילת את הקבוצה המורכבת מאותם האנשים שנתקבלו באופן رسمي כחברי היס"ס כمفורת בפסקה הקורמת, שניהו או דשוaro חברי הארגון בידיעה שהוא משמש לשם בוצע מעשים שהוכרו כפליליים עפ"י סעיף 6 של המגילת, או שהיו מעורבים באופן אישי לחברי הארגון בוצע פשעים כלפים כאלה, להוציא את אלה שגויסו לחברות בארגון ע"י המילינה באופן שנמנעה מהם כל ברירה בעניין ושלא בוצעו כל פשעים כלפים כאלה.

בכדר הציגף ליס"ס בגין 25, בשנת 1934, והציגף למפלגה הנאצית ב-1937 בפרוץ המלחמה הוא היה בדרגת תתי-קצין ביס"ס. הוא שרת בפולין, ברוסיה ובמשרד הראשי של היס"ס ועלה עד 1944 לדרגת אוברשטורםברנ-פריר והועלה בראשית 1945 לשטנדרטן-פריר. בכיר טען ושכנע את חוקריו בגינסברג בכך שגויס לוופנדט"ס לפי צו המדינה, שעלה עד לדרגת אוברשטורםברנ-פריר על יסוד האטיינות קריבית ושללא השתתף בשום פשעי מלחמה. אין יותר לדון כאן בטענות אלה ולהכנס בעברו של בכיר עד להגיעה להונגריה ב-1944. ברור ששנתה 1944 עד סוף המלחמה הוא נשאר חבר וקצין גבוה בארגון הופשע הנ"ל על אף ידיעתו המלאה בדבר המטרות והפעולות הפושעות של היס"ס. בכיר היה מנהל המטה הכללי של הוופנדט"ס בהונגריה בתקופת השואה והיה לפחות עד ראיית לגורוש הטוטולי של יהודי הונגריה לאושבץ (על שותפותו בפשע זה נדון להלן). בקי"ז 1944 נשלח בכיר ע"י הימלר לשוויך ונוהל שם, בתוכו של ק", מורה עם מר סלי מאיר, נציג חזיתנט ומר מקלדר, נציג מועצת פליטי המלחמה של ארצות הברית, על מחיר הפסקת השמדת היהודים בגומי. לאור עובדות אלה בלבד שלבכו היהיטה ידיעת מלאה ממקור ראשון על השמדת היהודים ע"י היס"ס, ושללא השתמט בהזדמנות היהתו בשוויין ובשם הזדמנות אחרת לעזוב את הארגון הופשע הנ"ל, לפחות היה בכיר נガדור חבר פעיל מרצין ובועל משרה גבוהה בארגון פושע מבונן מסקנות פסק-הדין של בית הדין הבינלאומי-לאומי בוגינסברג (ראה גם סעיף 3 של החוק לעשיית דין בנאצים ובעווריהם, תש"י-1950).

במשפט פושעי המלחמה שהתנהל בפני בית הדין הצבאי של ארצות הברית בגרמניה נגד אוסולד פול וואורם (משפט מס' 4 של בית הדין מס' 2 של ארצות הברית) נקבע מבחן מעשי לשאלתמתי נחשב אדם כפושע מלחמה בתקופת תפקודו הממצויע ביס"ס. שם נאמר (במשפט נגד הנאשס ליאו פולק, ע' 8174):

אם הוא היה חלק מארגון שעסוק באופן פעיל בפשעים נגד האנושות וידע על פשעים אלה ובכל זאת נשאר ברצונו הטוב חלק מן הארגון, בתromo את מאציו המקצועים להמשכת הפשעים האלה וקידומם, הוא אחראי לפיהן. ^{החוק.}

בכר תרם את מאציו המקצועים לארגון הפושע הנ"ל בהיותו מנהל תමת הכללי של הופנס"ס בהונגריה וכן בשליחותו המיוחד של הימלר לתפקידים מיוחדים הן בהונגריה הן בשווייץ. בהונגריה רכש בכיר ליס"ס בין היתר את הקונגרן מנפרדר ויס, שלט על רוב התעשייה ההונגרית והכיל מפעלי מתחנה, ציודמלחמתי ועוד. בכיר עמד לאחרי הוצאה של אייכמן שליח את ברנד באירון גרמני לקשטא כדי לסתור בחיה יהודים תמותת ציוד מללחמתי (דו"ח ק', ע' 37, תוכיר בכיר, מוצג ק"א, ע' 6). בכר היה שליחו המיווה של הימלר בשווייך, כדי לסתור בחיה יהודים תמותת ציוד ותועלות פוליטית לגרמניה. כל הפעולות האלה מביניות את בכיר לגדר פושע מלכמתה לפי הגדירה הנ"ל.

בפסק הדין של בית הדין הצבאי של ארצות הברית בנירנברג במשפט "וילהלם שטרסה" (משפט נגד וייצוקר, זונמאיר ואחרים) (מוצג 32) נאמר (ע' 151):

"השמדת היהודים, שתוכננה בדם קר, מהווה את הפרק המתוועב והמגעיל ביותר בתולדותיהם הממושכות של הפשעים שבוצעו בידי המשטר הנאצי. לא די בכך שמהיהודים נשללו כל יכולות האדם... הם גורשו... למחנות השמדה, שם נטבחו במילונייהם ע"י הרעבה, ירידות ולבסוף ע"י השמדת המוניות בתאי הגנים של אושוויץ ומינידניך... אך הממשלה הנאצית לא הסתפקה בכך. הרעיון החמורתי הבטיחה רזוחים כספים גדולים, שוויה אפשר להשתמש בהם ושחטמו בהם למיטה לצורכי מלחמת ההתקפה הגרמנית. מטבח זר, מטבחות זהב, ניירות ערך, תשתיות, שעוני זהב, משקפי זהב, ואיפלו בגדיהם של המתים נאספו בשקייה ובשיטות; מהנשים גזו את שער ראשן ולבסו הוסר בדיקנות קפדיות הזהב משני הגוף... המטבחות, שטרוי הכסף, התכשיטים והזהב הגיעו לקופות בנק הרייך. הנאשם סבור שאין זה פשע נגד האנושות לנוכח מיהודים וישראלים מהנות רכו אחרים את רכושם האישי. בשים לב לכל המסיבות אין שחר לדעה זאת ואנו דוחים אותה. המעשים האלה בוצעו על יסוד לו שנקבע ע"י הממשלה, והגבנה החמורתי היהת חיל בלתי נפרד ואחת המטרות של ההשמדת המתוונגה. נחוצה השקפת מזורה מאד על חוק ומשפט כדי לחשוב לחץ מפשע ולזכות מאמנת השתתפות ביודען ונצלו הבניה, לאחר שהזהה מלחמה מתחוננת — אדם שהשתתף של הרזיה לגוזל את רכוש הנרצחים ולנצל אפילו את שער ראשם ואת דוחב לסתותיהם".

הגרוש הוטלי של יהדות הונגריה היה מכוון לא רק ל„פטורון הסופי“ של שאלת היהודים, אלא היה גם עקל טוב בשבייל הריך השלישי בכלל והטס בפרט. איביכמן נשלה ע"י היטלר והימלר לחונגריה כדי לבצע את החשמדה, קלאס מלא את תפוקיד ראש שרota הבטחוון (ס.ד.) והגסטפו והתקפיקים הכלכליים הקשורים בגירוש היהודים הוטלו על בכר, מנהל המחלקה הכלכלית של היסס בבודפשט. התפקיד לגוזל את רוכש היהודים המגורשים והגרצחים לא היה כל כך קל בחונגריה כמו בither שטח הכבוש של הריך, כי על גרמניה היה לנבד את רבנותה של הונגריה, והמשלחה ההונגרית חקרה חוקים וגורה גזירות להחרמת הרכוש היהודי לטובות עצמה, על כן נאלץ בכר לשימוש בשיטת מיוחדת: לנצל את אימת המוות של היהודים לשם רכישת הנומן של העשירים תמורה הצלמת האישית.

בדוח של ק' (62) נאמר: —

„הmeta הכלכלי של היסס שעמד תחת הנהלתו של בכר המציג ליהודים עשירים תיכף אחורי הכבוש תעוזות חסות איגדי ביידואליות תמורה שלום כספיים. בין מוסדות היסס היה תיאום למופת: קומנדו-היהודים 'חיסל', המטה הכלכלי גבה.“

תמורת הברחת 40 נפשות ממушחת מנפרד וייס לילסבון, באשרו האיש של היימלר, השיג בכר את העברת הרכוש העצום של מפעלי התעשייה הגדולים ביותר בחונגריה ל„אגמונטו“ מטעם היסס. בערך יציאת רכבות ברגנץ-בלון סחטו איביכמן, קלאס ובכר בצוותם היהודי בודפשט, באמצעות הצעות ועדת ההצלה, תשתיות, כסף, זהב ומטעבות במחיר 1,000 דולר לנפש. ק' כותב על כך בדו"ח (ע' 59):

„מווז הדבר שאיביכמן היה זול יותר. בראשונה דרש 200, אחר כך 500 דולר לגולגולת. המטה הכלכלי, בכר, בא בדרישה של 2000 דולר (לגולגולת).
כפסק סופי קבע היימלר אישית את המחייר ב-1000 דולר.“

בתוךיר של בכר לשולטנות בעלות הברית, שהונש זמן קצר אחורי מעברו בסוף המלחמה (מצוג ק'ז) מתאר בכר את פעולותיו בחונגריה כפערולות מטהדריות גרידא, שהביאו אותו ברגע עם הוני מסחר יהודים שסבלו מגירות „המשלחה המלכותית ההונגרית“ וشنתרן להם תעוזות חסות לשם קיום קשרים מסחריים אתם (ע' 2). גם בני משחתו היוו נאסרו ע"י „הגנדרמריה המלכותית ההונגרית“ ובקשרו ממנה להשיג להם דשין להגר לארץ ניטרלית, רשיון שאפשר היה להם להשיג מן המשלחה ההונגרית, והצעו לו תמורת דשין זה את העברת כל רוכש מפעלי התעשייה הענקים. בכר היסס מאי לפיקודו לקבל את ההצעה, ורק אחורי שקולים וubits נאות להרצות לפני הריב"כ ספרר-יסס על גודל המפעל התעשייתי הזה ועל חשיבותו וכישתו מטעמים כלכליים (ע' 4):

הנשיה הלו

פסקים (מחוזיים) מס' 7

«כמובן היה זה עניין נועז בשביבלי, כי ההצעה להביא מספר גדול של יהודים הונגריים חשובים לאץ ניטרלית היהת, לכל הפחות, מסווגת והיתה עלולה לשבור לאי את הגב אצל הימלר».

ההצעה המסוכנת והנוועת לרכוש את מפעלי וייס חנים תמורה העברת 40 גנסות לפורטוגל לא שבורה לבקר את הגב אצל הימלר, אלא להפוך — האגדילה בעיני הריכבספירטס"ס את ערכו של בכר כסוכן מסחרי מוכשר של היס"ס. בהסתמכו של הימלר קיבל בכר את רכישת משפחת וייס לנאמנותו, בתור «סוכן נאמן» של שני הצדדים (ע' 4). אין זכר בכלל התואר הנ"ל של בכר להשמדת היהודים ע"י הימלר והיס"ס.

התואר המתחם והציבוע של בכר מהות לעג למציאות האcordית של הימים ההם. הרכיבות של בכר מטעם המטה הכלכלי של היס"ס בהונגריה לא היו יכולות להעשות אלא על רקע ההשמדה הנאצית. כפי שנאמר בצדק בפסקידין הווילhelms-שטרסה, «היה זה מלכתחילה חלק מהתכנית והתכלית של הדרציה לגובל את רכוש הנרצחים». אין הדבר עקרוני בין גוילת רכוש הנרצחים מTHON ובנונ משותף עם הרוצח, לבין סחיטתם רכוש ביום רצח, מכונת הסחיטה של בכר לא יכולה לפעול בעלי מכונת הרוצח של אייכמן. כפי שקי הטיב לנוכח: «בין מוסדות היס"ס היה תיאום למופת: קומנדוזה יהודים חיסל, המטה הכלכלי גבה», בכר ואילcumן היו שני ארגנים מותאימים של מנגנון פושע אחד בראשותו של הימלר. שניהם בצעו תוכנית משותפת של רצח ושורד, ודין השודד הנגהנה מן הרוצחcdn הרוצח. בכר היה פושע מלחמה, וכי ידע את זה.

טרם אולו מקורות הסחיטה בהונגריה גופא, צץ במוחותיהם של ראש היס"ס ריעין גאנוני חדש, והוא לנצל את השמדת יהודי הונגריה לצרכיה הכלכליים והפוליטיים של גרמניה ע"י מומ' עם הסוכנות היהודית והויננט. כך נולדה שליחות ברנדן, שתיתה «וועצאה של פקודה סודית של הריכבספירטס"ס» (מו"ג 8 — מברך סודי של זונמאיר למשרד החוץ הגרמני מתאריך 22.7.44).

לאור המסמכ' הנ"ל (מו"ג 8) והעדות הדרמטית של ברנדן, שנמכתה ע"י ק' וכל העדים במשפט זה, לא יוכל להיות כל ספק בדבר שההצעה הפרברטית לסתור את חי יהודי הונגריה במכוונות משא שתספקנה לריך השלישי ע"י בעלות הברית, לא יצא מברנדן, אלא מהימלר, בכר ואילcumן. ואילו בכר בתוכיריו (מו"ג ק"ג, ע' 6) אומר:

«בערך באמצע מאי 1944 התקשרוathi האדונים ד"ר ברנדן וד"ר רודולף קסטנר, בא-יכח הווענט האמריקאי, כדי לבקש ממני, על בסיס הסקטטור הכלכלי, תמורה בנסיבותם לעזר לאנשים יהודים. אף כי כל פעילות מנפרד ויס נשתה בחשאיות גמורה, בכל זאת נודעה ע"י כך אישיותם בחוגי היהודים והאמינו כי שהבטחת שנותנו תקייםנה בכל מקרה בעקבויות. ד"ר ברנדן הציע אספקה חרנית, כגון מכוןיות משא וכדומה מחוץ לארצו, מאחר

שאלה היה כיצד מן הסחוורות החסروفות ביותר אצלו, אפשרו לד"ר ברנד לגטו לשם שיחות על כך לאנקרה.

יש לציין שברנד לא הכיר כלל את בכור בעת שנ kra אל אייכמן לשמו את הצעתו ולא ידע שאחד הקצינים הנוכחים הוא בכור, אף ק' לא הכיר את בכור אלא חורש ימים כה, בשעה שאייכמן הפנה אותו אליו לשם מסירת המורות רכבת ברגן-בלזן. אין כל שחר לספורו של בכור שברנד וק' פנו אליו מפני השם הטוב שיצא לו בין היהודים, שברנד העיז לו מכוניות משה ו"שאפשרר לו" לגטו לשם כך לאנקרה, אלא נתקף הוא: בכור ואייכמן יחד בצעו פקודה סודית שנייתה ע"י היימלר במטרה לנצל את השמדת יהודי הונגריה לשם השגת תועלות חמירות ופוליטית לריך השלישי.

גם היזמה לנסיונותיהם של בכור וק' לשוויץ היתה יומה נאצית, ועדותו של ק' (ע' 59-60) כי הוא העיז לבקר לגטו ליליסבורן או לשוויץ ולהפגש עם נציגי המוסדות היהודיים «ולהריב את הריעיה על גורלם של היהודים הנמצאים עוד בידי הגermנים» אינה משקפת את הדברים כהויתם. הגב' ברנד העידה במשפטו (ע' 618):

«הגרמנים... הציעו שיכנסו שבعلي טס לקושטא, כך יסע ק' לשוויץ, כדי להלן מ'ם עם המוסדות היהודיים».

עינן גם בדו"ח של «מועצת פלייטי המלחמה», מועצת שנותמנתה ע"י הנשיא רוזוולט המנוח ושתבריה היה שר החוץ, שר האוצר ושר המלחמה של ארצות הברית (ሞצג 36), בו נאמר (ע' 39-40):

«עם ירידת האנרגיות בשירות הנאצים, כפי שהוכחה ע"י התחנשות באיטליה, ובין ההצלחות הוגבות של צבאות הברית באביב ובקיים 1944 הראתה הגטפו טימנים של העברת עניינים מן הבדיקות הביוולוגיות של השמדת היהודים לתועלות האכנית הטהורה בכך עצודה, טהורות וממון שאפשר להפיקם מהיהודים שבידיהם. פקידים גרמנים אחדים, שהופחו ע"י התגובה העולמית על רדיות היהודים בהונגריה וע"י חירידה המהירה של המצב האבאי הגרמני, קיוו להציג חסות אישית מסוימת ע"י טיפול יותר טוב בבני הערכות היהודים שבשליטתם.

הגישות האלה אופיינו ע"י שורה של הצעות בהשראה גומגית שבאו לתשומת לב המועצה החל ממאי 1944. ההצעה הגרמנית הראשונה והובאה מhonegriah ע"י יואל ברנד... שהוטס לקושטא באירוען שרות גרמניה. הוא הביא עמו הגצעה גרמנית לעכב את גירושם והשמדתם של יהודי הונגריה ומתוותה 200 טון תה, 800 טון קפה, 2 מיליון חתיכות סבון, ו-10000 מכוניות משה. נציג המועצה בתורכיה, אירא היישמן, השתתף בשיחות עם ברנד באשור המועצה ומחולקת המדינה והמלחמות. ברנד גילה באמצעות הדיוונים שהגרמנים יסכימו

ש-10000. מכוניות המשא תשמשנה רק "בחזית המודחת". מחות התצעה האביעה על כך שהגרמנים מבוגרים לא השתמש ביוהדים שביזמת לא רק כמשמעות לתועלת כלכלית ואישית אפשרית, כי אם גם באמצעות יצור ריב בין ארצות הברית ואנגליה לבין רוסיה, התצעה נדחתה כטובה, תוך מסירת דיעות מלאות למשלה הרוסית.

אחר כך באו הצעות מצד השלטונות הגרמניים דרך פורטוגל, שויץ ושווייה לאחרן על תנאים לשחרור יהודים שבידי הנאצים. התצעה בليسון הייתה לנחל דיננים עם נציג הוויינט האמריקאי. ממשלת ארצות הברית סרבה להרשאות כל דין עם אורח אמריקאי, או ניסו הגרמנים להכנס במשайומון עם סלי מאיר, אורח שויצרי, דאס הקטילה היהודית השווייצרית ונציג הוויינט בשווייץ. כהוכחה לכוננותם הטובות הסכימו הגרמנים להעביר משלוח של 500 עצורים יהודים במחנה הרכו ברג'נ'בלון לשווייך ולהפוך גוועים מהונגריה. בראש מנהלי המ"מ הגרמני עמד הנציג המשחררי של הדס"ס להונגריה, קורט בכר, שטען שהוא מktor להיות להימלר ולאיבמן הידוע לשימצה, הנאם בגירוש יהודים מהונגריה".

בזהירותו בשבועה בלונדון מיום 13.9.1945 (מוזג כ"ט) אומר ק':

"ב-21.8.44 נסעתנו מבודפשט תחת משמר גרמני לגבול השווייצרי ופעלו תי כמוחך לשיחת הראשונה בין קורט בכר וסלי מאיר, הנציג השווייצרי של הוויינט, לשם דין על המחויר بعد הפסקת ההשמדה בגווע. השיחת התקיימה... על הגשר. שם חזרנו לבודפשט".

"ב-30.10.44 נסעתנו לטס' גלו בלוות קולט בכר וד"ר וילאלם ביליאץ, מנהל מפעלי מנפרד וייס. בהזמנות זאת התקיימו ראיון בין בכר ומקלנדה, נציג מועצת פליטי המלחמה בשווייך..."

"ב-28.11.44 נסעתנו לפֵי הוראות הגרמנים לגבול השווייצרי".

כח מעוניינים היו הנאצים במגע עם מערכות המערב, שלצורך הפגישה הראשונה של בכר עם סלי מאיר ב-21.8, "לשם דין על המחויר بعد הפסקת ההשמדה בגוועים", לא רק הביאו את ק' "תחת משמר גרמני" מבודפשט לגובל שויך, אלא גם שחררו 318 יהודים מקבוצת ברג'נ'בלון (לא 500, כתוב בדו"ח מועצת פליטי המלחמה) והעבירו לשווייך, על שיחת ראשונה זו מספר ק' בדו"ח (ע' 91):

"בכר הציג את עצמו כבאיכח הריכספירר-ס' הימלר. הוא אמר שיש לו יפייכח לדין בשאלות שונות הנוגעות בגובל היהודים עם נציגי בעלות הברית ויהדות העולם... רצונו לנהל לעת עתה מ"מ רק על יהודי הונגריה. הוא אמר היהודי בודפשט מיעדים גם הם לגורוש ושגורלם תלוי בקשרות יהדות העולם ובעלות הברית מוכנים להקריב בשbillim".

הנשייא הלווי

פקקים (מחוזדים) מ"ז

יש לציין שבאותו פרק זמן (21.8) לא היו יהודים בודפשט בסכנת גירוש. להפך, הורטי והכחות הבלתי תלויים בנציגים הרימו ראש, רומניה עמדה לפירוש מהצייר ולהכנע לצבאי הרוסי ואיכמן וקומנדנו היהודים" עמדו להשלה מהונגריה לפי דרישת הרטפי (פסקה 106). איווֹן של בכיר בגורוש יהודי בודפשט בתקופה זו לא היה אלא אחיזות עינימ. ואילו בכיר מספר על הפגישה באוגוסט (מצוג ק"ג, ע' 6—7) :

"גורוש היהודים מבודפשט רבתי עמד לצאת לפועל, ועל כן ביקש ממנו הנשיא מאיר להשיג אצל הימלר שהגורוש לא יתחילה, על כל פנים עד שתתנון לצד שכגד הודמנות להראות את רצינותו ע"י הספקת שחוריות. נסעה זמן קצר Ach"c לריאכטפירר הימלר ונסיתי, עפ"י שבאתי בידים ריקות, ליצור בסיס להמשכת המו"מ. הימלר היה מעוניין רק בטוחנות האוזרות לגרמניה, בפרט במכוונות המשא המוצעת... בקשה מהרייכטפירר פקודה לאסור את גירוש היהודים מבודפשט רבתי. הפקודה ניתנו".

דו"ח מסולף זה של בכיר על השגת אישור של הימלר לניש את יהודי בודפשט בזמן שגורשם היה בבלתי אפשרי, לצורך לאחיזות העינים כלפי סלי מאיר, מוביח את טיב פעולתו ומניעו של בכיר. כשלוי מאיר ניסה להעלות בשיחה הנ"ל נמוקים של הומניות, התהמק בכיר ואמר (דו"ח ק', 92) :

"על בסיס זה אינני יכול לנחל מו"מ."

העיבדה שבכיר יכול היה להטעות את מר סלי מאיר בוגע לגורוש הצפוי לייהודי ההונגריה באוגוסט 1944 (בוכחות ק') מצבעה על שתווף פועלתו של ק' עם בכיר במומ"מ שחתני זה ועל שעבודו החזק ל"ס"ס. יש לציין שהטעית מר סלי מאיר ע"י בכיר בהשתתפות ק' (ראא גם בדו"ח ק', ע' 91, הקטע המובא לעיל) גורמה גם להטעית מחבר הדו"ח של מועצת פלייטי המלחמה (מצוג 36), בו נאמר (ע' 42) כי על יסוד המו"מ בין סלי מאיר ובכיר —

"בוטל באוגוסט 1944 גירושם של למעלה מ-200,000 יהודים שנותרו בבודפשט לאושביין".

לא רק בכיר, כי אם גם איכמן היה מעוניין במו"מ הנ"ל והאייך בק' מדי פעם בפעם לנסוע לשוויץ ולהשיג תוצאות. בדבריו על הנסעה לשוויץ ב-28.11.44, "לפי הוראות הגרמנים" (לעיל), אמר ק' בעדותו (ע' 80—81) :

"כשסוכם שאני אסע שוב לגבול השווייצרי לברר את המצב, הודיע איכמן שאם לא תתקבל משליחו של בכיר שעמד ללובות אותו לגבול תשובה משביעת רצון, הוא יחסל את היהודים בבודפשט".

וכן העיד ק' אחדי שליחו של בכר שלח מברך על חוסר התתקומות במ"מ עם סלי מאיר —

«הוזמנתי אל אייכמן ובכרא, הראו לי את המבריך ואייכמן אמר לי: או שעד סוף השבוע תעמדו בהבטחותיכם או שאני אתלה את כולכם» (ב' 36).

לפני נסיעתו של ק' ב-11.28 לשוויץ הסכימו הימלר ופקודיו לשחרר את שרירות קבוצת ברגן-בלון (כ-1340 נפש) ולהביאה לשוויץ. אייכמן איים על ק' להשאיר את בני משפחותו הוא בברגן-בלון כבני עربה, כדי להבטיח את חורתו משוויץ (דו"ח ק' 133) :

«אמרתי לו מיד שאסע לגבול ריק אם יורשה למשחתי לנסוע עם הקבוצה, הבטחתי לו שאשוב בכל מקרה.»

שרירות קבוצת ברגן-בלון הועברה לשוויץ ב-12.6. לפיקודת אייכמן הוישארו אמו ואחיותינו של ברנד בברגן-בלון כעוגש לברנד שלא חור משליהתו. כה מעוניניגן היו הנאצים, ואייכמן בכללם, בהשחת המו"מ בשוויץ, שהרשוו לך' וכל בני משפחותו ב-12.6. לעזוב את גבולות הרייך השלישי, ואייכמן הסתפק באյום להתנקם ביהודים אם ק' לא יחוור (דו"ח ק', שם).

שיטת ההוראה של הימלר — בכר — אייכמן כלפי יהדות העולם הייתה במחותה אותה שיטה בה נהנו מוקדם כלפי יהודי הונגරיה. בכר לא היה יכול לסתות תועלת חמירות ומידנית לדרייך, בלי שתפעיל מכונת ההשמדה של הדס"ט. כשםנונה זו פסקה לפועל בהונגריה בתקופת ההפוגה, השתמש בכר במכונת ההשמדה שהמשיכה לפעול בכל מחנות ההשמדה של הרייך ללא הפסקה, המו"מ על "מחירות פסקת ההשמדה בגוים" שכבר פתח בו — אין פרשו שכבר האיע בריצנות או בקנה מידה גדול את הפסיקת ההשמדה של היהודים שבידי הרייך. כל מה שכבר היה מוכן לחות היו הנחות קטנות, כגון שחזור קבוצת ברגן-בלון בשני שעורים במרוחק זמן רב זה מותה, או הנחות מדומות, כגון חוסר גירוש יהודי. בודפשט בתקופה ש"קונגרס היהודים" נאלץ לעזוב את הונגරיה ולא הייתה לנאים כל יכולת לגרש את היהודים ממש.

מיד אחרי הפיכת סלשי חור אייכמן לבודפשט והתחילה בגורוש היהודים ברובותיהם ברובם נשים, ברגל לעבדות בצור"ג בגול האוטמני, גירוש שנמשך עד תחילת דצמבר ושכמו הוהי בהשמדה (ר' מוצג ב"ט, מוצג 28, מוצג 4).

בדוח של ק' נאמר (ע' 110) :

«עם תפיסת השלטון ע"י צלבני החז היה שוב לגורנים המלחה המברעת על גורלם של יהודים בודפשט. בכר... עשה לנו אמן טובות קטנות, אבל סרב להבליט את עצמו נגד הכוון החדש.»

בסוף אוקטובר נתמנה בכר לראש «מטה הפנווי» הגרמני בבודפשט (ሞצג ק"ג ע' 19), ובמשך תקופה הגירוש ברגל היו לו סמכויות צבאיות-מבצעיות בקשר להמשחת הגרוש או להפסקו. בכר נצל את מצוקת היהודי בבודפשט לשם לחץ מוגבר באמצעות קי על סלי מאיר והציג בהודמנות זאת את הפגישה המיווחת עם מקלנץ, «צעיגו המוחדר של דזווולט». ק' אמר לסלוי מאיר בשעת הבקר הנ"ל בשוויין (דו"ח ע' 114) —

«אמרתי וחורתني ואמרתי לה כי חיינו בבודפשט תלויים ברצונו הטוב של בכר».

אך למרות הצלחתו של בכר להפגש עם מקלנץ —

«אי אפשר היה להניע את בכר לoitור על הגירוש מבודפשט. ביחוד עמד על כך שאינו יכול להשאיר בכח בביבה ההונגרית. הרוי איבך יכול לדרש מאתנו שנשאר יהודים ונשים, לווחמים בכח, שבמקרה של מצור בודפשט יתקיפו את חילינו מאחוריו» (דו"ח, 115).

כל מה שבער הבטיח לעשות לשם קידום תגויים עם סלי מאיר והמשחת, היה לבב הגבלות הגיל של הגירוש ברגל — הבטחה שלא קיימה למציאות.

באותה הפגישה בשוויין הודיע בכר לסלוי מאיר (דו"ח ק', ע' 111) —

1. יהודי סלובקיה הוושמדו 'מתעימים צבאים' ;

2. יהודי בודפשט מועברים לריך לזריך עבודה».

בהצהרכמו בלונדון (ሞצג ב"ט) מנשה ק' את הנקודה הראשונה הנ"ל בז' תלישון :
«בכר אמר ב-2.11.44, במלון ולהלה בסטי, גלו בשוויין בנסיבות נציג הוויזנט :
'השמדנו את יהודי סלובקיה באופן צבאי'».

על הגירוש ברגל העיד ק' במשפטו ונמאלר (ሞצג 4) :

«שלשי נתמנה ב-16.10.44. ימים אחדים לאחר מכן הודיעו הגירושים באופן בלתי אונשי עוד יותר, אם אפשר. דבבות יהודים, רובם נשים, הוכרחו לילכת ברגל בכביש הראשי מבודפשט לגבול הגרמני בגשם ובסולג ללא מזון ולא שינה באופן שעאלפים מזו בדרך או נזוז מפניהם שלא יכולים להמשיך לילכת. שוכן היה זה משלוחה לעובודה וללא ספק תמיד הדבר את 'יעילותם' של אלה שנשלחו לגרמניה בזורה זאת».

גם במכתבו לסלוי מאיר מ-26.11.44 (ሞצג 28) כתוב :

«בצד הכביש מונחות גוויות היהודים ונשארות שם לפעם ימים אחדים.
 משקיף ניוטרלי מנה במקום אחד 92 גוויות מונחות זו על זו».

אד בהמשך מכתבו הנ"ל כותב ק':

«המשמעות אומרת שעל יד הגיבשולם מתקבלים המשלוחים ע"י וילוי (ויסליצני). לפי דוחות חדים מעיים מהגבול מקבלים השלטונות הגרמניים את היהודים ומטעלים בהם באופן אגוני. רוחצים אותם ונוהגים להם מזון מספיק ושוחחים אותם הלאה ברכבת. כפי שאחד מקציני המשנה של אייכמן (אייכמן) מסביר: 'אוורו פני היהודים בתגיים בגבול הגרמני'».

קטע אחרון זה נקרא חלק מהתעמולה הנאצית. יש לציין שהקטע הנ"ל מתחה רק שורות אחדות בתוך מכתב ארוך מאד המשתרע על 10 דפים צפופים והמנוסח כולה נסות כה ענייני, לבוארת, שהתעמולה הנאצית אינה בולטה. בחיקרת שוי וערב אמר ק' (ע' 243):

«אייכמן ויתר הגרמנים לא דרשו מעתנו שום דבר חז' מכסף והצעת ברנדן. אייכמן לא דרש שום דבר חז' מזה... הוא לא דרש שנפיין תעמולת טובה בחוץ. גם בכדר לא דרש».

לפי עדותו של ק' (ע' 78) הופסק הגירוש ברגל ומנית בערך ב-17.11. —

«כחותה מהתערבותו של גנץ יוטנר, מפקד הופנס"ס. זה בא לבודפשט לבקר אצל בכיר, וכשאני באתי לבקר הוומנטי לגשת לד"ר ביליץ ושם עשית הכרה עם שני קצינים בלתי ידועים לי עד אז, יוטנר ועוד אחד, ובתוכו שיחה הם ספרו על מה שהם רואו על הכביש, שהיהודים מתים מתוקן אפיקת כהות, גוויות מנשי צדי הכביש וחילילים הונגריים יורים בהם וכו'. או יוטנר הוציא הוראה להפסיק את ה/פוסמרש».

ד"ר ביליץ המנוח, היהודי משומד, היה המנהל בפועל של «קונצראן מנפרד וויס». הוא היה אחד האנשים המקוריים ביותר לבקר והשתתף יחד עם ק' בצדו של בכיר במ"מ עם סלי מאיר. בחיקרת שוי וערב השיב ק' (ע' 273):

«נפגשתי עם גנץ יוטנר. ביליץ הפגש אותו אני. אני יודע לשם מה... אני חשב שיוטנר היה איש הוומנטרי. אני יודע אם היו תוצאות לשיחתי עם יוטנר».

בעדותו הראשית (לעיל) אמר ק' שעשה הכרה עם «שני קצינים בלתי ידועים לי עד אז, יוטנר ועוד אחד». מי היה הקצין הנאצי השני שהתרעם יחד עם יוטnar על גוויות היהודים על הכביש? על יסוד הדוח של ק' (ע' 126) שאלתי אותו בעדותו הפטופית (כ"ח 18):

«האם נפגשת עם ס"ס-אוברשטורמן-פירר הוס?

ראיתיו. נפגשתי אותו במשרדו של ד"ר ביליץ. קרומיי היה נוכח גם כן.

איןני זכר אם יוטבר נensus או לא. דובר על ה'טוסטראש'. הוא אמר שזו חירות מה שהוא ראה בכਬיש בין בודפשט לויינה. אני אשרתי את זה וספרתי לו פרטיהם, כמה אנשים מתים בתוצאה, הוא התימר שכבר קצת צעדים שוה יגלה, וזה הכל. נכון ששהוא היה מפקד אושביז', מפקד מחנה הרכוב של אושביז', בכבודו ובעצמו. עד כמה שזה מזור וטרגיomic, וזה היה נכון".

במכתבו לסלוי מאיר (מוזג 28), כתב ק':

"ב-16.11 הגיעו לבודפשט אורחים גבוחים שהסתכלו במצעד המגורשים בכיביש בודפשט-זינגה. כנראה בקשר לכך הופסק ב-17.11 גירוש הנשים וב-18.11 נפסק הגירוש בכלל".

בדוח (126) אומר ק':

"ב-16.11 הגיעו אורחים גרמנים גבוחים לבודפשט. ראש היופנס"ט/, גנרטל אוברסט יוטבר, גענה להומנת בכר ובא לבודפשט בלוייטם של קרומי' ושל מפקד אושביז', ס"ט אוברשטורמאנט-פריר הום. בכיביש בין ויינה ובודפשט הם היו עדי ראייה של מצעד הרגל המחריד. הגויות הנערמות על הכיביש והאנשיים המעורבים עשו על האדונים הגרמנים רושם בלתי נעים ביותר. בהגיעם לבודפשט הגיעו לפניו בכר את תרעומתם על מה שראו. המפקד של אושביז' הביע בשיחה, בה נוכח גם בילץ', החטמרות מיזחית. (תוופה שכיחה: רוב תלייני היס"ס התנגדו לשיטות בלתי תרבותיות) מלבד זה בא הום מהמתה הכללי של הימלר, שם נודע לו על הכיוון החדש של הריכס-פריר. יוטבר נתן לקומנדו-היהודים בבודפשט פקודה להפסיק את הגירוש ברغل מיד. זה נעשה ב-17.11".

מכאן נראה ש"הכיוון החדש" התפרש מהימלר להום, מזונתר לבכר וקרומיי. ככל שעסכו לפני גרסה ק' בהצלת היהודים, אם מטעמים "הומניטריים" ולא מטעמים אחרים. הפגישה בין שני "האורחים gabohim" ובכר, קרומיי בילץ' וק' מראה את מאיצי ההצלת של בכר בנסיבות הנכונה. כן מפייצה הפגישה הזאת אוור על מدت התקרובותו של ק' להוג הפנימי של פושעי המלחמה הראשיים.

אייכמן נעדר באותו הימים מבודפשט ל"הכיוון החדש" של הריכס-פריר-ס"ט לא מנע אותו בחזרו לבודפשט מהציג מיד את הגירוש ברגל ואף לדריש מכך 20,000 יהודים נוספים. על דרישתו זו מסופר במכתבו של ק' לסלוי מאיר (מוזג 28):

"הוא זוקק בכל מחיר ל-65,000 עד 70,000 יהודים מהונגריה. עד עכשווי נתקבלו בגבול הגרמני 38,000. הוא זוקק בכל מחיר לעוד 20,000 יהודי

בצורים. בריך עסוק הנעור ההייטלי בגיל 12 עד 15 בבצורים, וכן הווקים. הוא מציג לי את השאלה אם אני מוכן להמציא לו את הד-20,000 הלה. במקרה זה הוא מוחדר על חטיבות וסוגים נוספים. במלחה זה תוכל הצירות השויכת להעניק 40,000 תעוזות חסות, וכן לא יתרעב באלה. אבל אם לא יקבל מני את הד-20,000, או יצרך להפעיל את מנגנון הבצע".

עדותו של ק' שアイכמן לא דרש ממנו שם דבר, אינה איפוא מדוקית. לモתר לומר ש' לא המציא ולא היה יכול להמציא לאייכמן יהודים לגרוש. למעשה נפקח הגירוש ברגל בראשית דצמבר, לפי גרסת ק' הודות להשתקלותו אצל בכר ולהשתתקלותו של בכר אצל הימלר, אך לאמתו של דבר מסובות אובייקטיביות: הבהיר מבוטפשת לוינה למצוא יהודים הנטיגה הגרמנית (עדות קרואס, י"ד 79, ט"ז), מלבד זה היה קשה לאיבמן למצוא יהודים נוטפים לגרוש. לדבבותיו היו מעודות מטעם האזריות הנינטראליות (מוצגים צ"ה-ק"א קרואס), ו-15,000 יהודים אף החזרו מהבהיר ע"י באיכה הוצאות (מווצג ק"ז). היה באמת עדות קרואס. יתכן מאד שבקרו של ראש הוופז"ס אצל בכר, שהיה נתן לפיקודו ושיהה לו באותה תקופה תפקיד צבאי מבצעי במונזה על פינוי בודפשט (מווצג ק"ז). היה באמת קשרו עם הפקידת הגירוש ברגל, אבל לא מטעמים שיש להם שיוכות כלשהי להצלחת יהודים, אלא מטעמים צבאיים גרידא. תפקידו של ק' היה להציג את ההחלטה הגירוש ברגל כלפי סלי מאיר כויתור נאצי גדול למען הצלת יהודים ולשוחט משלבי מאיר ויתרים לאציגים תמורים. בתוכירו של בכר (מווצג ק"ז) נאמר (ע' 10):

«הפסיקת הגירוש ברגל בעונת סוף נובמבר-דצמבר נחשבה ע"י ד"ר ק' שוב כמעשה גודל שבוצע על ידי ותוארה בהתאם לכך בהודעתו לתו"ל».

בכר נצל איפוא את השמדת היהודים הן בהונגריה והן בריך כאמצעי סחיטה כלכלי ופוליטי כלפי יהדות העולם ודרךו כלפי מעכורות המערב, וביחד ארץ הברית הוא יציג את משטר ההשמדה והזדהה אותו ולא היה מוכן לוותר על ההשמדה. אלא לסחורה בה ולחת מדי פעם, לפי הצורך, הנחות קטנות ממנה לשפט השגת מטרותיו. המשכת ההשמדה הכלכלית שמשה יסוד לפועלתו. פועלתו הטחטנית הבינ-לאומית, שבוצעה ע"י בכר לפי הוראותיו של הימלר, זומה בקנה מידה ענק למשמעות הסטייה של רוצחינו בנו של לינדרברג. גם בשלב המומ"ב בשוויין, כמו בשלב הקודם של שואת יהודי ערי השדה בהונגריה, הייתה הסחתן שותף לרצות.

על יסוד כל חומר הוכיחות הנ"ל הנסי קובל כי בכר היה פושע מלחמה במובן פסק-הדין העברי של בית"ה הבינ-לאומי בנירנברג ופסקידין שנייתנו בעקבותיו. על יסוד אותן הוכיחות הנסי משוכנע כי ק' ידע שכדר הוא פושע מלחמה. התהגותם הנוספת של בכר וק' מאשרת את העובדות הנ"ל.

הנשואן חלי

פעולות אליבי 116. בוגע למטרות המומ"מ שבר נחל בשילוחות הימלר מאמצע 1944 עד סוף המלחמה אמר ק' בעדותו (ע' 246):

“ברור היה לי שucker התקאות של הגרמנים היו:

- מגע עם בעלות הברית;
- אליבי;
- כסף.

לפי סדר החשיבות... בכך שיא ויב היו יותר חשובים מז'ג.”

בצחירותו בשבועה בלונדון (موظג כ"ט) מיום 13.9.45 הבהיר ק' :

“הגרמנים נכנסו בשילוחות עם מנהיגים של הקהלה היהודית מסבות של יעילות מנהלית. אנחנו נהנו את השילוחות בתקווה שהיה ביכולתנו להציג כמה חי אדם. ע"י החוקת הגראן מעיל לראשים שלהם (שליהם) מוחק בוגר החצירה ומוכנס בעפרון ‘שלגו’) הם עשו אותם (אתם) מוחק ומוכנס בעפרון — ('אונטו') אחראים לתרומות כספיות וחובבים שחוטלו על הקהלה היהודית. בסופו של דבר מנג'גי 'המעזיה היהודית' ומוחוקים אחרים היו מיעדים להשמדה. הדס'ס והגסטפו היו מעוניינים במיוחד בחטול אלה שהיתה להם ידיעה ישירה על פעולותיהם. אני נמלתתי מגורלם של יתר המנהיגים היהודיים מפני כשלון החטול השלם של יהודים הונגריה וגם מפני שיש"ס-שטנדרטן-פירר קורט בכר נטלי תחת כנפיו כדי לבסס בסופו של דבר אליבי לעצמו. הוא היה חרד להפוגין, אחרי סתיו 1944, שהוא מתנגד לגרושים ולהשמדות והשתדל בעקביות לטפל לי ראיות לכך שהוא מנסה להציג את היהודים. ס"ס האופט-שטורת-פירר ויסלצני הבטיח ע"י השאירו אותו בחיים וע"י עשית כמה ותורמים במערכה נגד היהודים יכול להיות לו עד הגנה כאשר הוא והאגוז שלו יצטרבו לחתת את הדין על מעשי הווועה שלהם.”.

במשך כל התקופה ממאי 1944 עד סוף המלחמה פעל בכר בשילוחות המיוודת של הימלר ומtower מגע מתמיד אותו למען יצירת מגע עם מדינות המערב. לבסוף נצל בכר את הcano הזה לשם יצירת אליבי אישי לעצמו והצלת גופו מעונש על פשעיו. ק' שיתף פעולה במשך כל אותה התקופה עם המשטר הנאצי וראשי הדס'ס בכל, ועם בכר בפרט, והחל מסוף דצמבר 1944 נעשה חלק מהמתה שלו והליך אחריו ממקום למקום. מהתקששות זו נבע הסכם להצלת בכר ע"י ק' בתום המלחמה.

לפני החלטתו לחזור לרינק בסוף 1944 ניסת ק' לקבל אישור לצעד זה מראש החזירנט באירופה, מר ז'ו שורץ, שנמצא אותה שעה בשוויץ, אך מר שורץ מנע מלהת לק' את "הצעה" שבקש ממנו והשאיר את האחריות להחלטתו בידי ק' עצמו (עדות ק', 88).

ק' חזר לרינק השלישי על דעת עצמו וקיים בזה את הבטחותיו לבקר ולאייכמן.

בצהרתו בשבועה בלונדון (מצג כ"ט) אמר ק':

"התחלתי לנסוע בחורה לבודפשט, אך יכולתי הגיע רק עד לוינה".

גרסתו זו אינה נכונה. ק' ידע עוד בשוויץ שהוא נושא לווינה, לשם העביר בכיר ב-23.12.44 את מטהו ולא לבודפשט, שראשי ה"ס"ס עזבו באותו הזמן. אף החזר לסלិ מאיר בשוויץ סכום כסף ניכר שנותן לו בשבייל יהודי בודפשט, משומש שהחלטת שלא לנסוע בחורה להונגריה (עדות ק', ע' 70).

בעודתו הראשית אמר ק' (ע' 90) :

"נסעתني בחורה, אך לא הגעת לי בבודפשט, שהיתה כבר מוקפת ע"י הרוסים, נסעתני לוינה. כשהיצאת משוויץ ידעתי שלא אגיע לבודפשט. הוטל עלי תפקיד ורציתי למלאו עד הסוף, לכן עזבתי את שויצריה ונסעתני לוינה. סבה נספה — אייכמן בצאתו מבודפשט איים עלי שאם לא אחזר, בהיות משפחתי כבר בשוויצריה, הוא יתנקם ביוחדים. כמובן אחריות כזו לא יכולתי לקחת על עצמי, אבל אמרתי לעצמי שאם קיימת עוד תקווה או סיכוי להציל היהודי אחד, אני מוכחה להמשיך. בונה נפגשתי עם בכיר, ההדריקורטר שלו היה עכשו בונה, ואני נשארתי שם, לע"ע. שאלתיו אם יש אפשרות להגעה לבודפשט, הוא ענה שיש עדין קשר אויר, אבל הודיע שהדרך אינה בטוחה, מפני אירוני קרבת רוסיים".

בחקירה שניי וערב אמר ק' (275) :

"שהדרך לבודפשט סגורה, נודע לי בשוויצריה, לא בטוח, בבריגנד היתה לי ודאות. לא חזרתי לבודפשט בדרך אויר, כי בכיר הודיעו אותו שהדרך הוויא מד מסוכנת והוא סיפר שאנו יודע אם יצליח בכלל לסדר לי טיסה צו. לא חששתי למות בידי הגרמנים (חוותי לוינה), אבל לא דצתי למות בידי הרוסים כגרמני. זה לא היה קשור בתפקיד הצלת. אינני יודע מה יכולתי לעשות בבודפשט, לא יכולתי לשפטות ממש אם איפה היה לי יותר לעשותות, השבטי שボונגה יש לי יותר לעשות בשיטה זה מאשר בבודפשט. רקחותי בחשבון גם את גורם הסכגה באוויר... לבית החולים בונה ספקתי רפואות, שמן, כל' בית, לא היו אנשים אחרים שספקו את זה אז... בונה היה 160—180 יהודים מקומיים, ונוסף לכך בונה ופרבריה כמה אלפי של יהודי הונגריה, נספה לך כ-5,000 יהודים למחצה, או לרבע יהודים נשואים לגויים. בבודפשט

היו או בערך 80,000—90,000 יהודים. בבית החולים בוינה היו או בערך 300 יהודים".

90,000 יהודי בודפשט היו באותו הזמן בסכנת חמורות, כי אלבני החוץ ושרידי הנאצים בקשו להשמידם לפני כבוש העיר ע"י הרוסים: אך ק' העיד שאינו ידוע מה היה יכול לעשות בבודפשט. יש לציין שסביר בתיקות ההפגזה שקדמה להפיקת שלishi בבודפשט, כאשר התעוררו תקוות שהורטוי יכריז על שביתת נשק ויכנע לרוסים, השב ק' לעזוב במקורה זה את בודפשט וללוות את בכר לגורנינגן (דו"ח, ע' 101). יתר על כן, גם בכר גם אייכמן היו מעוניינים בסוף דצמבר ש' יבוא לוינה ולא ישוב לבודפשט, כדי שיוכלו להמשיך לנצל את שרוטין. בדו"ח (ע' 147) מס' 24.12.1942 שלוח בכר באופן מיוחד את סגנו מוינה לבודפשט כדי להביא את דרי ביילץ רצת להשאר בבודפשט, והוא נסע אל בכר כדי לבקש ממנו רשות לחזור לבודפשט. בהגיעו לוינה נסגרה מאחוריו הטבעת הרוסית. ביילץ מת זמן קצר אחר כך בוינה. ברור שבילץ הובא ע"י בכר לוינה לאוthon מטרה שוג' ק' נדרש לשמשה: לשמש "אליבי" בשביב בכר. למולו הרע של בכר נפטר ביילץ, ורק נשאר ה"אליבי" היחיד או העקורי שלו. ברור מהמקרה המקביל של ביילץ, כי כשם ש' נסע לשוויץ בסוף נובמבר לפי פקודותיהם של אייכמן ובכר, כן חזר לריריך בשלישיו ונסע לוינה ולא לבודפשט לפיקודותיהם של אייכמן ובכר. אשר לטగירת הטבעת הרוסית סביר בודפשט בסוף דצמבר, הרי דבר זה היה צפוי מראשו, ואילו היה ק' מעוניין לשוב לבודפשט דווקא, לא היה שווה בשוויין חדש ימים.

אשר לא יומו של אייכמן להתקדם ביוזם במקורה ש' לא יחוור, איום זה החשוב יותר כהוכחה לאינטראס החזק של הנאצים (ולא של בכר בלבד) בשנותיו של ק' בשלב הסופי של המלחמה, מאשר כמניע ממש לשובו של ק'. על כל פנים נסע ק' עוד בפברואר 1945 לשוויץ וחזר ממש לריריך ביום של אייכמן.

אשר להסבר העקורי של ק' ("הוטל עלי תפקיד ורציתי למלא עד לסוף... אמרתי לעצמי שאם קיימת עוד תקופה או סיכוי להציג יהודי אחד, אני מוכחה להמשיך") — אפשר לקבל את הדברים האלה רק בהסתיגות רבה. ק' ידע היטב שאין בכוחו הוא להציג יהודים בתוך הריריך השלישי אלא במידה שהנאצים עצם יהיו מעוניינים בכך. מדובר היה צורך במצבו של ק' בתוכך הריריך השלישי, כדי לאפשר לבכר או לנאצים אחרים להציג יהודים כאוות נפשם? התשובה נרמזת בחלוקת בהצהרה בשבועה של ק' בלונדון (ሞזג כ"ט). ק' ידע שבכר וחבריו אינם מעוניינים בהציג יהודים לשמה, אלא בהפגנת אליבי, ושמציאתו ביריך בחוצה להם כדי שיוכל להheid לטובות בתום המלחמה. יתר על כן, כשם שפושעי המלחמה הנאצים היו זוקקים לאליבי ע"י הפגנת האצל יהודים בשעה השתיים עשרה של משטרם, כן היה ק' כמשמעות פועליה עם הנאצים זוקק לאליבי לעצמו. ק' חש בדבר שהשנו הממשי הייחידי — הצלת קבוצת ברוגן-בלון — לא יספיק אחריו המלחמה כדי להציג את שתווף פועלתו הגדוק והמושך ממא 1944 עם משטר הדמים של הדס"ס, והוא היה מעוניין להשתתף בפעולות האליבי של בכר. שותפות האינטראס

رسים בין בכיר וכ' היא שהנעה את ק' לשוב לגרמניה ולהמשיך בפעולות משותפות אthon.

וכך מתאר בכיר את פגישתם בוינה (מווזג ק"ז, ע' 10) :

"דר' ק' התיצב בפני ב-31.12.44 בערב ראש השנה, באמרו: 'הנני בא כדי שלא תכנס לשנה החדשה מתוך הרגשה שמא לא אשוב אליך'. הוא הסיף ואמר שע' עזרתי המתמדת הוא מרגיש את עצמו קשור אני בקשר אמיתי בביתך".

מינואר עד אפריל 1945 ישב ק' בוינה ללא עורך יהודי. הוא לא פעל עוד כראש ועדת ההצלה של יהודי הונגריה והוא מנוקט מכל צבור יהודי. בוינה לא גר ק' בבית הקהלה או בבית החולמים היהודי שם נותרו כמה מאות יהודים, אלא במלון בו התגוררו קציני ס"ס ובו נ歇ר חדר בשבייל ע"י ראש הגסטפו בפועל. אותו ראש הגסטפו הזמין את ק' למישרדו ונתן לו את ההוראות הבאות (דו"ח ק', ע' 147) :

"אסור לי לבוא בחברה עם 'אריים', אסור לי לעשות הכרות כל שכן ואסור לכל אדם לדעת שאני יהודי".

למעשה היה ק' נספה למטה היס"ס של בכיר. אם בבודפשט הייתה ועדת ההצלה בראשותו של ק' ועדת הצלה יהודית בחסות היס"ס (פסקה 36), הרי בוינה הייתה ק' בלבד ועדת הצלה שהיתה חלק בלתי נפרד מהמטה של בכיר. אם בבודפשט היה שתוף פעולה בין ועדת ההצלה לבין "קומנדורי יהודים" ומחלקה הגדبية של היס"ס, הרי בוינה היה תפקידן של ק' חלק בלתי נפרד מתקופדי היס"ס בכלל : נסף על מחלקה ההשמדה ומחלקה הגדبية פתחה היס"ס מחלקה להצלה בראשותו של ק'. כל פעולות ההשמדה, הגול וההצלה של היס"ס היו מותאמות ועמדו תחת הנהלתו האחידה של הימלר. בכיר לא עשה צעד גדול או קטן, לא בתקופת בודפשט ולא בתקופת וינה ולא אחריה, בלי לקבל אישור קודם מהרייכספирדיס"ס (עיין מווזג ק"ז, דו"ח ק' ועדות).

הצלה 28 היהודי בריטסולה בימי פניו העיר ע"י הנצים ובערב כבושה ע"י הצבא הרוסי בראשית אפריל 1945 הייתה פעולה אליבי מובהקת. שבוצעה ע"י ק' וקורומי לפי הוראת בכיר באשוורו של הימלר. ביום שחרוסים עמדו לפני זינה והימלר בא לשם כדי לדון על הגנת העיר לא היו לבכיר דאגות אחרות מאשר להציג מהרייכספирדיס"ס אשור להצלה קומץ יהודים מבritisלאות לשם העברתם לשוויץ (דו"ח ק', ע' 168). שלושה ימים רצופים (מ-2.4 עד 31.3.44) בילו ק' וקורומי, מפקד קומנדורי יהודים, שהיה אחראי להשמדת חצי מיליון יהודי הונגריה, מלבד השמדת יהודים באוסטריה פולין (הצהרת ק' בלונדון מווזג כ"ט). בבריטסולה וסיכנו את עצם בהרעשה הרוסית, כדי להוציאו מן העיר יהודים מסווג כ"ט), שהתחבאו עד כה מהנאצים, ולהציגם מהروسים (ראה עדות ד"ר יורה רבם, ע' 586 ואילך). מכתב של ק' לסלוי מאיר (מווזג 29) מוכיח שמטרת הפולח הנ"ל הייתה לטיען לבכיר בהפגנת האליבי שלו ולהזכיר את הקרן לפגישה אחרונה של בכיר עם נציגי הוועינט

בשוויין (פגישה שבוטפו של דבר לא התקיימה). למטרת זו היה מועיל מאד שקי' הצלחה לשכנע את הרב וויסמנDEL מריטיסלזה, שבומו קפץ מהרכבת לאושביך ומאו הסתר מהנאצים במחבו, להצטרכ למשלו לשוויין. אבל רוב היהודים, ובכללם מנהיג המחתרת ד"ר יורה רבס, לא הסכימו לעזוב את ברטיסלזה, ובכספי הרבה מ-28 מועמדים למשלו זה, כי' אמר בעדרתו:

«גם אני הסתאי, ואנחנו שכנענו איש את רעהו שוה יותר טוב».

נצח הצלב האדום בברטיסלזה, מר ג'ירג' דיוון, כותב בספרו (МОЗГ 2), שהוגש ע"י התביבה הכללית ושתכננו העקורי אושר ע"י כי' בעדרתו, כי' אמר לו (ע' 213):
 «ישנן משפחות אחדות שהיית רוצה לקחתן לשוויין. אחרי כמה חדשות של מזון הגון ומונוחה יוכל לחזור לעבודתם כאן».

יש לציין שהצהרתנו בשבועה לטובות בכר בנירנברג (МОЗГ 73) הבהיר כי':
 «כ-75 יהודים מוחבים בברטיסלזה קובצו ונלקחו לשוויין בעקבות הסכם בין לין בכר (אפריל 1945)».

האמת היא שבכר הוסיף ל-28 היהודי בברטיסלזה כ-45 יהודים מונה ושלוח את כולם לשוויין, לשם הגיעו בו ביום (20.4.) בו היצה כי' את הגובל, כדי להגדיל את האליבי של בכר, הבהיר כי' בשבועה שאלת היו «כ-75 יהודים מוחבים בברטיסלזה».

ג'ירג' דיוון גם בספר ספרו (ע' 211—212) שראש הגטו בברטיסלזה, ויטקה, שעד כה רדף את היהודים המוחבים כדי לשלהם למחנה השמדה, קיבל הוראות מקלטנברגר לאסוף יהודים לצורך משולחות לשוויין ופנה למר דיוון לשם גיליוי הכתבות. מר דיוון ענה לו, בצדק, שם ברצוונו להציג יהודים, יש לו יהודים די והותר שיוכל לשחררם ולשלוחם לשוויין. וזה באמת התשובה הקולעת על כל הפעולה המשותפת של הימלר, בכר, קרוומי וקי' בנדון זאת.

עדותו של ד"ר רבס על נסיגומ של כי' וקרומי לעכבר בעורתו של העד רכבת שהוביל יהודים מחנה הרכוzo סדר למחנה טריינשטיידט, נקרה בספר מעשה חלם.

(חיקירה ראשית, ע' 586)

«קי'... בא אליו במחתרת... ואמר לי שאליך אותו לתחנת רכבת, שיש לנו אפשרות ע"י ס"ס קרוומי לעצור את הרכבת האחוריונה מטרד לטריינשטיידט. היהות והצבא האדום התקרב, רצוו הגרמנים והסלובקים להעביר את כל מחנה הרכוzo של סרד למחנה טריינשטיידט. כי' רצה לעצור את הרכבת ולהפנות אותה לאוסטריה. כי' בקש מגני ללבת אותו לתחנת הרכבת, לא רצתי ללבת, מפני שהסלובקים חפשו אותו זה חדשים הרבה, אבל הלבתי, כי' אמר לי שאין סכנה, היהות ויטס' קרוומי יכול להוראות

לטולוקים מה שהוא רוצח. ק' אמר לי שלא יגלה את שמי לקרומי ולא אף אחד. הלכנו לחנות הרכבת, אבל לא יכולנו לסדר שום דבר, כי בכלל סכנת מלחמתית כוננו את הרכבת לא דרך בריטיסלה אלא דרך הצלבות אורת'.

(בחקירה שתិ וערב, ע' 588):

"ידעתי שק' קשור עם הגרמנים, שמעתי שהוא עמד עבור ההצלה בקשר עם הגרמנים. דיון הביא אותו והוא היה מאד מאד והיר, לכן לא חשבתי... הבהיר השני היה קרוב לוזמן השחרור, אז בא ק' לבדוק לבונקר שלי. ביקש שאלך אותו לתחנה, כדי לעזר בעצרת הרכבת. ק' אמר לי שקרומי מוחכה לנו בחנות הרכבת, איןני זוכר אם דאייתי את קרומי שם. הבהיר לבידי ישר למנהל הרכבת ואמרתי לו שבאנו במטרה לעזר את הרכבת מסדר, אמרתי לו שיש פקודה לעזר את הרכבת. חשבנו שלא אמרתי מי נתן את הפקודה, אך איןני זוכר. ק' חכח בחוץ בקרבת מקום. לא ראיתי למנהל ניירות. המנהל ענה שהרכבת מסדר הופנתה מקווטו לטרוינשטיידט ולא אין אפשרויות לעצרת. הוא בודאי שאל אותי מי אני ובשם מי אני בא. אני חשב שגלויתי לו שאני רציתי לעזר את היהודים, שיש פה מישחו... שיש פה גרים נאים, ט"ס. נסענו לתחנה לעזר את הרכבת. הוא לא בקש לראות היט"ס. נסענו לתחנה במכוונית. חזרתי לק'. ק' לא הפגיש אותי עם קרומי, הייתה בסכנה ולא רציתי לבוא ברגע".

ק' הוציא את ד"ר רבס, שפרש נקבע על ראשו, ממחבאו והביאו לחנות הרכבת, כדי שיבר עם מנהל המתחנה בשעה שק' וקרומי עמדו מרוחק. אין הסבר מתבל על הדעת למעשה זה אלא שד"ר דבש צורף לפעולה זו כדי לשמש עד אליבי לטובת קרומיי וק' גם יחד.

ק' טען בעדותו כי לפי דרישתו ויזמוו הוא, השיג בכיר מהימלך הוראות למניעת רצח המוני של היהודים ברגע האחרון לפני הכניעה, ואף מונה בראשית אפריל 1945 למונזה מיוחד של הריך על כל מתחנות הרכבת. "על מנת לשפר את מצבם של היהודים שעדרין קיימים, על מנת למנוע את רצחיהם המשמדתם" (עדות ק' 98—97). כך העיד ק' שבקש מבכיר להלחות אליו בנסיבות למתחנות הרכבת הגדולים (ע' 246) וושאמר לבכיר כי יש למסור את מתחנה ברוגנ-בלון מיד לצבא הבריטי שנחנה בקרבת מקום, והוא מוסיף ומעיד כי פקודות הכניעה נשלהה לצבא הבריטי בנכחו (ע' 99—100). בהודעת ק' למשטרת (מוואג א') נאמר:

"בשותוף פעולה עם הקולונל בכיר הצלחתי למנוע השמדתם ברגע האחרון של רבבות היהודים שהיו קיימים בשעה שגרמניה נכבשה".

לעומת גרסה זו של ק' הודה בכר בתוצירו (מצג ק"ז), בוגוד לאינטראס האלייביסטי שלו, כי כל הפעולה הייתה מיזמתו של הימלר ובוצעה לפי פקודתו. במצב ק"ז ע' (13) אומר בכר :

„ב-3.4.45 הגעתי בונה מברק שעלי להתייצב ללא דחווי לפני הריכספירר הימלר. חיתתי שם ב-5.4.45 ושמעתה מפני הריכספירר שעליו לחתוש בכר שבקרוב יימצא מחותן רכו אחים בקרבת האויב, מחותן שבם נמצאים גם, כפי שהוא התבטא, בני חסותי, כונתו ליהודים. הריכספירר דן על האפשרויות והמסכנות הנbowות מנטישת המתחנות לידיו צבאות האויב המתקרבים. תמכתי מיד בדריעון הנטישה והוא לי הרושם שהימלר מעדיף את הדרך הזאת, אלא שטרם רצה או יכול להחליט סופית בדבר. הוא אמר שלעת עתה נזוכה החלטה בוגוע למחנה ברוגן-בלון, אשר הפך בכלל קרבת האויב למבחן הדוחף בינו. הוא אמר שהוא שוקל להטיל עלי את הבוצע...“

להלן מחר בכר את הסוטו לכבול על עצמו תפקדים הקשורים במתחנות הרכזו —

„שהרי מעולם לא היה לי עסק במחנות רכו ומעולם לא דרך כף רגלי באחד מהם... נטעתי ללא דחווי למטה שלי כדי לדון שם במשמעות העתידה גם עם ד"ר ק'. אחרי שcola רב ראייתי בשילוחות זו סכוי חד-פעמי אויר למנוע עוד ברגע האחרון מעשים שיוכלו לנבוע מפקודות סותרות ע"י החלות עצמאיות של המפקדים מתוך מצב רוח של בהלה, ובעקיר למונע שהאסירים, הן היהודים הן האריאים, יסתובבו בפועלות קרב. הצעתי לד"ר ק' ללוותני אישית כדי לקבל בעצמו תמונה ולתמוך بي במקרה של צורך. ד"ר ק' היה מוכן בשמחה.“.

ק' העיד בחקירת שתי וערב (ע' 246) :

„בכר לkah אותה לברוגן-בלון, מפני שאמרתי לו שהתקיף שעדיין עומד בפניו (הוא) להציג את היהודים והחיהם עדין בגרמניה. אני בקשתי להציגך לנסייתו, אינני יודע למה הסכים שאצטראף. מתΚבל על הדעת שהוא רצה שאראה את האלייבי, איך הוא מוסר את המבחן לבעלות הברית. אינני יותר אם גם או התקבל על דעתך.“.

בן העיד ק' (ע' 285) :

„בכר פעם אחת רמז באופן גלי לאלייבי, ביום האחרון האחרונים של המלחמה, בדרך מהמבורג לברלין, בעיר שהלכנו לטיפיל, בעבר ב-14.4.“.

המטרה האלייביסטית של הימלר ובכר גם יחד בזמנת ק' להיות נוכח במסירת ברוגן-בלון לבריטים בולטה מהקטע הבא של תוכירו של בכר (ע' 15) :

"הימלר הרשה לי לפי הצעה דחופה של ד"ר ק' לנסוע בנסיבות האפשרית לפגישה על הגבול בלוסטנאו ע"י ברונציג... ד"ר ק' מסר דוח בכתב על הימים האלה לנשיה סלי מאיר, אשר היה צריך לקדם את נסיעתני".

בהתארתו בשבועה בלונדון (מושג כ"ט) אומר ק' :

"הימלר הרשה למטרו לבועלות הברית את יהודי ברונציגן וטראינשטייט ללא רשות, דבר שהוות בעינו ובעיניו חבריו הנחה כה נדיבה וענקיית שקוות לא ספק לקבל תמורה איזו הנחה פוליטית".

לאור החוכחות הנ"ל אין לי ספק שלא ק' ולא בכור, אלא הימלר היה חיזום של מטרית מהנה ברונציגן לצבא הבריטי שעמד לבבשו בקרבו, ושתפקידו של ק' בפרשה זו לא היה אלא לשמש עד אליו לヒימלר ולכבר.

כאן יש לציין שקי' כבר הוציא "אונפן בלתי פורמלי" להימלר בעת בקורסו בזינה בסוף מרץ. ק' אמר בעדרותו (ע' 97) :

"ב-28.3 גם אני הוציאנו, אם כי לא אונפן פורמלי. הימלר בא לוינה לנוקוט בעצדים צבאים להגנת העיר. לקחו אותו לבניין בו התקימה היישבה על חגנת וינה בראשותו של הימלר, שם פרודווור עמדתי עם קרומיי ועם בכור, וכשהימלר הגיע נשע אליו בכור והצביע עליו".

ב-19.4 הגיעו ק' וקרומיי לגבול שויץ. בדו"ח של ק' (ע' 181) נאמר :

"19.4 — אני מגיע לשוויין. קרומיי נשאר בגבול ומחייב שאודיע לו איפה ומתי תוביל להתקדים שיתה בגבול עם בכור, שמחכים גם לבואו. באותו יום מגיע לשוויין' משלווה ברטיסלובה. בינתיים עלה מספרם ל-68, ע"י השלמת הקבוצה, באשרו של בכור, על ידי 41 יהודים שעבדו באוסטריה וקרובייהם.

20.4 — שיות חוותות עם מקללה, סלי מאיר ונתן שולב בוג'נבת. שיתה אחרונה עם בכור נחשבה על ידם למיזורתה".

בעדרותו הסופית הסביר ק' את הקטע הנ"ל כדלקמן (כ"ה, 12) :

"השאלה הייתה תכיסית, אם יש עוד טעם מבחינת ההתקפות הצבאיות בגרמניה, אם בכור יוכל עוד מהו לעשות או למנוע או לא זה היה הנושא, דעתי היה שאולי כדאי... אה"כ כתבתי למפקד הגבול השווייצרי... שעליינו להודיעו לקרומיי שלא תתקיים כל פגישה".

הקטע המובא לעיל מתוכיו של בכר (ע' 15) על הרשות המি�וחדת שנתנה ע"י הימלר «לפי הצעה דחויה של ד"ר ק'» לנסוע «במהירות האפשרית» לפגישה על הגברול ועל הדוד"ח של ק' שנשלח לסלוי מאיר בוגנע למסירת מחנה ברגינבלוז וכו', ד"ח ש«היה אריך לקדם את נסיעתנו» — מראה בעליל מה הייתה «שאלת התכשיסית» ומדווע אמר ק' לסלוי מאיר, מקלנדן ונathan שווילב ש„אווי כראוי להפגש עם בכר. אבל שלשתם הבאתנו היטב בכונותיהם של פושעי המלחמה הנאצים להבטיח לעצם, באמצעותם ק', מקלט בשווייץ או אליבי בזרה אחרת ולא נתנו את ידם לכך.

אילו היה זה רשות הוכחה נספחת לעובדה שכבר היה פושע מלחמה שבקש אליבי בכל מחיר, באה פרשׂת שויגר להמצאה. ד"ר משה בר-צבי (שויגר), חברו של ק' וחבר ועדת הצלחה, היה כוכור המונגה על «ענבי ההגנה» בהונגורייה, שנואסר בראשית אפריל 1944 בסובוטיציה ע"י הגיטפה והועבר לבית הכלא בבודפשט ושם באמצעות يولין למחנה הרכו' והשמדה מאוטהוואן באוסטריה. ד"ר שויגר העיד, בין היתר (ע' 457)

„מדי יומם ביום הוושמדו אנשיים בכל מיני דרכים, בגונ, בז'יקה ממש לתוך מחצבת אבן, בעומק 3-4 קומות ורקו אנשיים, במכות, ביריות, בכלבים, זריקה (איניקציה) של בנזין, פטROLEו — משטר של מחנה השמדת... מאמצע יולי עד 20.4.45 הייתה תחת משטר זה. בתאריך זה החמאנתי למחלקה המדרנית של המלחנה. יומם לפני זה הוזמן חבר שלי, מזכיר המפלגה הטוציאלאטומוקרטית לשעבר בלבנון, באותו שעה, לאוותה מוחלקת... ואחריו שעה הוכנס לקרמי טוריום... במחלקה הנ"ל קיבל אותו קצין... והעביר אותו לר'ויר, מין בית חולים, לא בשביל יהודים... ואמר לי שאקבל אוכל ממטבח היס'ס... הביאו אותו לר'ויר... היה היהודי היחיד שם. הימי שם 8 ימים. אחרי 8 ימים בז'יקן הובתלתי למשרד המלחנה. שם בא מפקד המלחנה, טגנו ועוד קצין שלא הכרתו. הקצין הזה שלא מזוהה מתח את הדלת ואמר לי: 'אדוני הדוקטור, נא להכנס?' שאל אותו מה עליו להגיד לך? אם יראה אותך... הוא גתן הוראה להעביר אותו למקום חדש... לבולוק של פרומיננטים... הוראה تحت לי בגד אורזה... אמר לי שאני ארייך לביך יותר את אנשי היס'ס, שאני יכול לעשות מה שאני רוצה, רק לא לעזוב את המלחנה. נשארתי שם עד 4.5 בערב... מסרו אותו לקצין שהכח לי בשער המלחנה ונסענו לכפר ולדוין, עיריה קטנה על הדנובה, שם עמדת אניה, הוא העביר אותו על ספון האניה... בז'יקן היו האנשים באניה, כולן אנשי ס"ס... בצדדים הבנוינו אותו לתא באניה שם מצאתי את הקצין הבלטי יוזע... וזה שאמר לי בזמננו 'הר דוקטור...' אמר לי ששמו בכר, שהוא משתף פעולה עם סלי מאיר וכ' כבר יותר משנה, ש' כל הזמן לחץ עליו למצואו ולהציג אותו והוא אמן נtan הוראה במאותהוון למסור את המלחנה לאמריקאים בלי התנגשות, אבל אתה הרי מכיר את אנשיינו, הם יכולים לעשות שיטות ברגע האחרון, לכן חשבתי (אמר) שיחיה יותר נכון שתהיה אני כאן..."

הנשיה הלו

פסקים (מחוזיים) מ"ד

בכר מס' במוֹצָג ק"ז (ע' 18) כי על ידי "הרצתה אישית" השיג מהימלך את הסכמתו לקחת עמו את שויגר "בדרכו לפגישה" בגבול שוויין, בכר נסע עם שויגר מהאניה של הגנרט ווינקלמן, מי שהייתה בominator הממונה על כל יחידות היס'ס בהונגריה, בכוון לגבול שוויין, אך חכביש נחסמ על ידי אבא צרפטוי ובכר סר עם שויגר לא רמנון ציד וביילה שם בחברתו ימים מספר. שויגר הוסיף והuid (ע' 474-472):

"הופעתו של בכר, 'הר דוקטור' וכו' היה משוח מזחים, חשבתי שאני חולה ולא הבנתי. היה אדריב באופן בלתי רגיל. בכך שוואו התעסק אתי במשן שבזעים וחצי בערך. ראתה את סימן הדרגה שלו, שטנדרטנפירר, עובדה זו הגבירה את תמהוניגי... בארמן הינו יחד 2-3 ימים ועוד 3-4 קציני ס"ס ושני יהודים אותו. בכר ואני הינו אוכלים שם לחוד. בכר לא אכל שם בדרך כלל עם יתר קציני היס'ס אלא אותי... היה לי גם התרשםות שיתacen שכאן מסדרים אלבי... בכר אמר לי שהבטיח למטור אותו לך' בשווין בתור 'שי אשוי'."

בכר שהה עם שויגר בארמן הצד עד לכניית גרמניה, ורק אז (עדות שויגר, ע' 472) מס' בכר לשוויגר מוזה עם תלמידים ודברי ערך, באמרו לשוויגר, "שזה היא התמורה بعد הקבוצה שנסעה לברגן-בלון" ושלילה רצתה לשומר "עלם ישראל". ב-8.5.45 חישג בכר את חתימתו של שויגר על מכתב המלצה (מוֹצָג ק"ד), ובעקבות מכתב זה כתוב בכר בסוף תוכירו (מוֹצָג ק"ז):

"אני מבקש בהכנה להרשות לי לכתב שורות אחדות לאדונים ד"ר רודולף קסטנר, הנשיא טלי מאיר, סנט גלאן, ולד"ר ניקולאוס שויגר, בגיןוק שהיתה זו גם משאלות המיווחדת של האדונים להשאר בקשר מתמיד אתי ועם מר גרבאו".

האם שטנדרטנפירר ב-יס'ס היה מתנגד בצוותה כאות כלפי יהודי, אסיר מחנה, השמדאה, אילו מזפונו היה נקי וזה עתה הציג בטענת ק' ובכר — ריבות יהודים ושאר יושבי מחנות ממות? האם היה בכר פונה בה"הרצתה אישית" לדיליפרדרס'ס ביום הטרופפים לפני התמוטטות גרמניה כדי להציג יהודי בודד, לווי היה כונתן ליצור לעצם אלבי בעורת ק'?

בנוגע למסירת הפקדון לשוויגר העיד ק' בחקירה שתי וערב (ע' 290):
 "בכר לא יכול היה לתה לי את הפקדון... צבאות מערב ומזרח עמדו להפגש... לא היה ברור, אם אצליח להציג לגובל השויזרים. בכר קבל מנני את שמו של שויגר לחתת לו את הפקדון. שקר וכוב שרצתי שהיה איש שלישי".

בעודתו הסופית השיב ק' לשאלות בית המשפט (כ"ה, 12-13):

"למה לא הבאת את האוצר בעצמו, כשנסעת עם קרומיי לגובל?

...לא היה בטוח כלל שאוכל להמשיך בדרכי מטרז'ינשטיין לנוביל... ולא רציתי לקבל על עצמי על האחריות...

למה היה יותר בטוח למטרז'ינשטיין?

אני לא מסתור את זה לשוייגר. לא סדרתי שבכרכ' ימסור לשוייגר. "עצמי לבכרכ' להסתיר זאת.

איך עלה על דעתו למסור לשוייגר?

חוצאה של מסיבות. לא העז לחשאי את הכספי בברלין ולקח אחות, אחות' בצליל את שוייגר וכונראט רצה לעשות את כביסטה בגבול, אולי בפגישת עט מקלן, כך שהזיה יעשה רושם עוד יותר טוב. בינתית הוא לאagal להגיע לגובל, נשאר בשטח גרמני והוקף ע"י פרטיזנים וכו' וחויב שיותר גרווע בשביilo להמציא עט כספה. לא ראתה את האוצר אצל בכרכ' בברלין וכו', אבל ידעתה שהוא נושא עט מזוודות מלאות תכשיטים. אך לא ידעתה איינו מזודה. דברנו על עניין חמסירה עט בכרכ', אמר שרואזה למסור זאת, ושאלתי אני אמת, ועוד כמה שאני זכר אמרתי לי שוויטוב ביוטר — להסתיר את זה.

כאן נסה ק' לחזר בו מעודתו בחקירה שמי וערב (עליל') שמסר לבכרכ' את שמו של שוייגר «לחחת לו את הפקדון». אך מכל החוכחות (עדות ק'), עדות שוייגר ותזכיריו של בכרכ' ברור שעט שהזרו של שוייגר בתור «שי אישי» לך' ועל מסירת הפקדון לשוייגר (אם בכרכ' לא יכול להגיע לשוייגר) הוסכם מראש בין ק' ובכרכ' והושג אישור מראש מהימלר.

מיד אחריו מסירת הפקדון לידי שוייגר נעצר בכרכ', ובמשך שנתיים הוחזק בשבי האמריקאי. הוא נחשד ונחקר כפושע מלחמה (מווצג 76 — ההצעה חוקוץ מר פונגר), ולפ- עדותו של מר גדיון רפאל, שהיה ממונה מטעם הסוכנות היהודית על ענייני תפיסתם והעונשתם של פושעי המלחמה, עמד להשפט במשפט מהנות הרוכזו של מלך. מר רפאל העיד (כ"א 18) כי הבהיר לשולטונות הכבושים שהוא חושש כי בכרכ' יונתא להשתמש בעבודת החזרת הכספיים לשוייגר כעבודה מ乞ילה, ושזה לא היה מעוניין שבכרכ' יתחמק מעונשו. העד הוותיק:

«אני סבור שגם השם בכרכ' מופיע ברישומה שהגשנו למוסדי העליון לפושעי מלחמה».

הzellת בכרכ' ע"י ק' 117. האם הצליל ק' את בכרכ', שהיא פושע מלחמה, מעונש?

בעודתו הראשית אמר ק' (ע" 108—110):

«בחיותי בנירנברג בפעם א' או בפעם ב' לא נתתי כל עדות בקשר עם

בכר, לא בפניו ביה"ד ולא בפני אחד ממוסדותיו או משרתיו של ביה"ד הבינלאומי. מה שכתוב במאמר, שנסעתי לנירנברג כדי לחתם עדות להעיל את בכר — גם זה שקר. ביהם"ש הגרמני לדנציפיקציה הזמין אותו להופיע במשפט דנציפיקציה של בכר. כשיצאתו את הארץ לא ידע שבייהם"ש לדנציפיקציה יומין אותו تحت עדות. הזמין אותו כשתייתי במקומו — לא הלאטי. לא היה לי חשך להופיע שם בפני הגרמנים. היה לי מספיק מהם בימי המלחמה. לעומת זאת הסכמתי تحت הצהרה בשבועה בעניין בכר, שהליך להם הצהרה בשבועה ובזה מסרתי מה שידעתי בקשר אליו ביה"ד הבינלאומי לא נקט שום פועלה נגד בכר; הם חקרו אותו בנירנברג במשך שניםיים בקשר לפעולותיו, וכשהלא נמצא שום הוכחה כאלו היה פושע מלחמה בהיותו בכל זאת חבר באונן שנחשב כארון פשע, וופס"ס, חועבר לביהם"ש לדנציפיקציה גרמני. הוא אף פעם לא עמד בפני בית משפט בינלאומי או אמריקאי או אחר. לא נכון שעורתי לו להמלט בנירנברג מעונשו. בנירנברג לא נתתי עדות פרטלית לטובתו. בכר עצמו ספר על כל הפעולה הזאת, יוכל להיות שנשאלתי ע"י החוקרים שלו, אבל לא נתתי עדות או הצהרה בשבועה. דאיתני בעניין תעודת של ביהם"ש הבינלאומי בנירנברג שבר נחקר ונמצא חף מפשע בתור פשע מלחמה".

בחקירה שתי וערב אמר ק' (ע' 132—133) :

"איני יודע אם יש לי העתק של הצהרה בשבועה בבית המשפט לדנציפיקציה בקשר לבכר, יכול להיות שאין לי. איני מוכחה לשמור על כל נייר וניר. הצהרתי בשבועה לפני נוטריוון בנירנברג, נוטריוון של ביהם"ש הבינלאומי. לא רציתי לפנות לנוטריוון של ביהם"ש גרמני. שם הנוטריוון היה זלקה, אם איני טועה, עבר ב" evidence-division ", איני זוכר כמה עמודים, אבל קצרה. לא נתתי הצהרה זו לא לטובתו של בכר ולא נגדו. כוונתי היה להגיד את האמת, לא להועיל לו ולא להויק לו, אלא על ביהם"ש היה להעיר אם התוצאה תועיל או תזיק לו".

בישיבה הבאה בקש ק' להוסיף לעדותו הנ"ל את הדברים הבאים (ע' 133) :

"לפני המשכת חקירתו ברצוני להשלים את דברי — הרי מדותי הראשית זעירה באופן שלא משתמש לשתי פנים, שכבר היה לנו לעזורה לפ' מיטב ידיעות בהצלת היהודים. אי לזאת להגיד את האמת, כי שהיתה ידועה לי, בהצהרה בשבועה בפני ביהם"ש לדנציפיקציה היה יכול להיות favourable לבכר במידה שבייהם"ש הגרמני הנ"ל חשב שعزורה להצלת יהודים היתה לטובתו של בכר בשקלים שלهما".

במהשך חקירה שתי וערב (ע' 135—139) אמר ק':

«محובתי היה להגיד את האמת שאני יודע על בכר, כשם שהעדתי את האמת על נאים אחרים שהה לסייע לתלייתם... וכן שלא היהת לי מוגמה אחרת אלא לשרת את האמת ואת הגדר, בכך שלא הייתה שום סבה לא אישית ולא יהודית-לאומית, לנוכח יומה לטובות בכר, אלא בשנאלתי העדרתי על האמת... בהמ"ש הבין-לאומי הכריז על הארגון וופנדס"ס כארגון פושע ופעל בהחאתם לתקנות מעצר אוטומטיות נגד כל מי שהיה שייך לארגונים שהוכרו עליהם כפושעים. על חברי הארגונים האלה היה להוכיח שהם באופן אישי חפים מפשע. הוא ישב בתווך קצין גבוה של וופנדס"ס. היו הזדמנויות בנירנברג שנאלתי על בכר... בערך באוגוסט 1947, לא נשאלתי הרבה, לא באופן מיוחד. נשאלתי ע"י קורט פונגר... שופט חוקר... הוא (בכר) שוחרר בדצמבר 1947. עדותי בנירנברג לא הכרעה את הcape לשחרורו... אני יודע אם עדותי השפיעה על שחרורו, אני פועל את האפשרות, שזה היה אחד השוקלים, אם כי מושקלים הפחות חשובים... שקר שבכל שוחרר בנירנברג הודות לאיןטרנברגzie האישית שלו, בכך שבמוצג 22 כתבתי, 'שוחרר בגיןיהם הודות להתערבותי האישית' — אני עומד על מה שאמרתי בבית המשפט".

מוצג 22 הוא מכתב של ק' מתאריך 26.7.48 אל מר אליעזר קפלן זיל, שר האוצר, בנוגע ל'פקודון בכר'. בפתח המכתב נאמר:

«כידוע היה בכר קולונל ס"ס לשעבר ומשמש כקצין קשר בין הימלר במשך פעולות ההצלה ושוחרר בגיןיהם על ידי שלטונו הכבוש הודות להתערבותי האישית».

במהשך חקירת שתי וערב אמר ק' (ע' 141):

«שאנו כותב לשר האוצר על התוצאות שסביר עשה להציל כסף יהודי לטובות מדינת ישראל ואני רוצה להסביר בקיצור את הרקע של הצעות אלה, שר האוצר יאמין ברצינותו, אני מנסה את זה שגם קצת מנוחת... אין כאן שקר, כי אין הבדל כל כך גדול בין הצהרה בשבועה בנירנברג ובין התערבותי אישית. מה שכתבתי לקלפלן הוא מוגומ. לי מותר להגיד לך שקר הוא שתודות להתערבותי האישית שוחרר... מה שנחתמי הוא ממשות פועלתי בנירנברג בקשר עם בכר... לא בכך שהצלתי את בכר מniernberg ושהוספה ושלוחתי הצהרה לבית משפט לדנציפיקציה כדי להצילו גם ממשם».

(ע' 289—291)

«הוא (בכר) לא בקש שהוא עד בשביilo, אבל אני רוצה להגיד למען האמת,

שאורי המלחמה כחברה לי אשתו ובקשה שאבי עוזר לו... ב-1946 כתבה לי את המכתב... ענית לה שאני מצטער מאד שאין זה אפשרותי לעשות מאומה ברגע זה... היא כתבה לי עוד פעם ולא ענית לה... להתרבר לטובת קצין ס"ס על מנת שישחרר הוא בדרך כלל פשע לאומי לפיו המשוגים שלו, לגבי בכיר היתה לי הזכות המוסרית להגיד את האמת אפילו אילוเคลה לחשוך לו. התערבות אישית שאינה עדות אינה מותרת לפחות לגביה קצין ס"ס גבוה, לרבות בכיר.

האם מנקודת השקפת העד התערבות אישית לטובת קצין ס"ס גבוה, כולל בכיר, חוות מדעת, מהו חטא לאומי?

תשובי חיובית — מהו חטא לאומי?.

אחרי חודשים מספר השיג הסניגור המלומד את ההצהרה בשבועה הנדרגה של ק' בוגע לבכיר מיום 4.8.47 בגרמניה. ק' נקרא להעיר מחדש, והוא אישר שמדובר ב' מהות תרגום רשמי גרמני ומואג' 73 מהות את הנוסח האנגלי המקורי של הצהרתו הניל. וזו לשון ההצהרה בשבועה של ק':

הצהרה בשבועה

אני החתום מטה, ד"ר רודולף קסטגר, מבקש למסור את ההצהרה הבאה: נוסף להצהרתי בשבועה שהוגשה במשפט בפני בית הדין הבינלאומי לפי מס' 2605 PS (U.S.A. 242) (בקשר לפתרים אחרים נוספים ר' ההצהרה הניל) בוגע ל-ס"ס שטנדרט-פירר לשעדר קורת במר:

כחותה מן המשאות שגעך ב-1944—1945 בין החתום מטה, בציגו הסוכנות היהודית והזינטידיטריבישן-קומייטי, ראש ועדת ההצללה היהודית הבלתי לגלית בבודפשט, וקורט בכיר, נתאפשרה הצלת חיים של רבבות יהודים וושבי מחנות ריכוז. המומ"מ בין קורת בכיר וביני, אם כי החול ובעצם על בסיס כספי וככללי, הביא למעשה לנסיוון הרציני והיעיל ביותר להפריע לתכנית הנאצית להשמדת טוטלית של היהודים בידי הגרמנים בפקודת היטלר. לא יכול להיות כל ספק בכך שכבר נמזה על אותם מנהיגי ס"ס המעטים מאר אופן מוחשי הושגו בקשר למשא ומתן שלי עם בכיר התוצאות הבאות:

(1) 1685 יהודים הוגרים ופליטים יהודים מהונגריה הגיעו בבודפשט והובאו דרך ברגנ-בלון לשוויץ, בשתי קבוצות, ב-21.8. ובי-6.12.44. הייתה זו הפעם הראשונה שהגרמנים שחררו מידם קבוצה מאורגנת של יהודים במהלך המלחמה.

(2) אחרי התערבות של בכיר אצל היימר נזע הלה בסתיו 1944 פקודה

כללית האסורת השמדה נוספת של יהודים. אם כי פקודה זאת חוגלה בחקיקת ע"י קלטנברונר, אייכמן ונושא תפקידים אחרים ביר.ס.ה.א., חיברים רבים משרידיהם של אלה שפקודה זאת חלה עליהם, את השארם בחיהם להזאת פקודה זאת.

(3) כי-75 יהודים שהיו מוחכאים בבריטיסלה קובצו ונלקחו לשוויז בעקבות הסכם בין בכר (אפריל 1945).

(4) בעקבות התערבות של בכר כי-85,000 יהודים מגיטאות בודפשט לא גורשו ולא הושמדו בחודשי נובמבר, דצמבר וינואר 1944-45, וזאת למורת שמשלת הובאות ההונגרית תכננה והחליטה להשמיד את יושבי הגויטאות האלה.

(5) בשלב האחרון של המלחמה נאבק בכר עם הימלר לפועל נגד מאconi הקבוצת הקցונית של מנהיגים גבויים של ה-ס"ס שניסו להשיג את פינויים או השמדתם של שרידי תושבי מחנות הריכוז, ע"י מסירות מושבים אלה לצבאות בעלות הברית, ולמנוע ע"י כך קרבות דמים מסביב למחנות אלה.

אני עצמי הייתי עד למאconi של בכר, שהביאו לכנייה מחנה הריכוז של ברגנבלון ימים מספר לפני הגיעם של צבאות בעלות הברית. בשים לב לתנאים הבלתי אפשריים שמאנו במחנה זה ב-11.4.45 הייתה כנייה זאת בדרך היחידה האפשרית לקצור את סבלותיהם של כי-50,000 תושבים, בהחישה את שחירותם. הייתי עד להזאת פקודה דומה לפקדי מחנות הריכוז של ניוגמהה, על ידי המבורג (כי-12,000 נפש) וטרוינשטיידט (כי-30,000 יהודים).

(6) בשים לב למסמכים הקיימים ולעדויות אחרות אפשר להזאת כי בכר הוא שמנע את בוצע הפקודות שהזאו ע"י קלטנברונר במטרה להשמיד ברגע האחרון את יושבי מחנה הריכוז מאוטהאוזן (כי-33,000 נפש), רובם אסירים פוליטיים בני לאומיים רבים), ופלוסנבורג (כי-17,000 נפש).

מאחר שהייתי ברגע איש עם בכר מיוני 1944 עד אמצע אפריל 1945, ברצוני להטעים על יסוד התרשומות אישיות כי בכר עשה את כל מה שהיה במתום אפשרותו ומעמדו כדי להציג חי אנשיים חפים משפע מפורסם החריג העוזר של המהיגים הנאצים. לפיכך, אףלו צורתו ויסודות של המומם שלו היו אולי מנוגנים ביותר, לא פפקתי אף לרוגע בכוננות הטובות של קורט בכר, ולדעתו הוא אכן, כאשר מקרחו יידון ע"י שלטונות בעלות הברית או שלטונות גרמניים, להתחשבות האפשרית המלאה ביותר.

הנשיה הרטו

אני מצהיר את ההצהרה הזאת לא רק בשמי, אלא גם מטעם הסוכנות היהודית והקונגרס היהודי העולמי.

חתום: ד"ר רודולף קסטנר,
ב"כ הסוכנות היהודית בגנבה,
יו"ר לשעבר, ההסתדרות הציונית
בגרמניה, 1943 — 1945

נוירנברג, גרמניה, 4.8.47.

ק' העיד (לעיל) שנחקר ע"י השופט החוקר מר פונגר במכר בערך באוגוסט 1947, יכול לומר לחריך הצהרתיו בשבועה הנ"ל, בכר שוחרר בדצמבר 1947 ע"י בית הדין הבינלאומי בניירנברג על יסוד שכנווע של חוקר פושעי המלחמה מר פונגר שאן להעמידו לדין, והועבר לבית משפט גורמני לדנטיפיקציה ושוחרר שם בפברואר 1948 (ר' מוצג 74). בהצהרטו בשבועה של מר פונגר מיום 7.1.48 (מוצג 76) נאמר בין היתר:

"לי ולחוקרים אמריקאים אחרים נראה טענותיו של בכר על פעולת ההצלה של לטובת יהודים ויישבי מחנות רכוו מלכתחילה בהחלתו בלתי ראויות לאימון. אולם חקירות מדוקיות ותאורות של שותפי המומ"ם היהודים של מר בכר שכנוועוatoi כי אכן היה זה מר בכר אשר למומ"ם המוכשר שלו עם הימלר ועם משרדים שונים חיביכם עשרות אלפי יהודים ויישבי מחנות רכוו את חייהם".

מקטע זה, בצווף הצהרטו בשבועה של ק' (מוצג 73) ועדותו על חקירתו ע"י מר פונגר, ברור שק' היה אחד מ"שותפי המומ"ם היהודיים" של בכר שכנווע את החוקר, בוגר לא-יאמיןו המוחלט הקודם בטענותיו של בכר, כי אכן בכר הציב את חייהם של עשרות אלפי יהודים ויישבי מחנות הרcta.

הזהרטו של ק' מהו לא רק עדות של עד ראייה על עובדות היידועות לו, אלא גם על-אפיו וכונתו של בכר, בצווף המלצה על בכר לשפטונות בעלות הברית וגרמניה, וכל זאת — ובעיקר המליצה — לא רק בשם ק' עצמו, אלא גם בשם הסוכנות היהודית והקונגרס היהודי העולמי. ברור שהזהרת בעלת חוכן היובי זה, על הצלת עשרות אלפי יהודים מחורך או מכך לב איש של בכר ובגינוו למגמות ההשמדה של היטלר, בשם מוסדות המיצגים את עם ישראל — הייתה בעלת חשיבות מכרעת. לטובת בכר. ק' לא הגים במכתו לקפלן המנוח באמרו שבורר הוודות להתערבותו האישית.

ק' שקר בזידען בעדותו במשפט זה בהכחישו שהמליץ על בכר או התערב לטובתו. יתר על כן, הוא העלים את העובדה החשובה שהמליץ והתעריך לטובת בכר בשם הסוכנות היהודית והקונגרס היהודי העולמי. גם עדותו של ק' שהזהרטו בשבועה הייתה מיועדת

רק בבית משפט גרמני לדאנציפיקציה אינה מתאימה לאמת: חאריך ההצעה בשובועת שניתנה 4 חדשים לפני שחרורו של בכיר ע"י מוסדות החקירה של בית הדין הבינלאומי בנדינברג, וכן המליטים המפורשות "כאשר המקורה שלו יידון ע"י שליטנותם בעלות הברית או שלטנות גרמנים", וכן השפה האנגלית של המקור (מוואג 73) והציגן במוואג נ' שהגנטה הגרמנית הוא תרגום מן המקור האנגלי — כל הטענות האלה מראות שההצעה הנדינה של ק' היתה מועדת בראש וראשונה למוסדות החקירה של בית הדין הבינלאומי בנדינברג ורק לאחר מכן, במקרה של העברת עניינו של בכיר לבית משפט גרמני לדאנציפיקציה גם לבית משפט גרמני מסוג זה.

כאשר הוצאה ההצעה הנדינה בפני ק' בעדותו הנוספת, השיב ק' לשאלת מי נתן לו רשות להציגו בשם הטוכנות היהודית ובשם הקונגרס היהודי העולמי, כי מר דובקין ומර ברלס נתנו לו רשות להציגו בשם הטוכנות היהודית, וממר פרלאזיג וממר דיגנרט — בשם הקונגרס היהודי העולמי. מר דובקין נקרא ע"י הסניגורייה כעד והכחיש בשובועת שהוא נתן רשות לע' לחתם ההצעה לטובת בכיר בשם הטוכנות היהודית. יתר שלושת האישים שנזכרו ע"י ק' לא נקראו כעדים ע"י שום צד במשפט זה. ק' לא חלק בפירוש על עדותו של מר דובקין אלא נתן עדות מעורפלת על שייחותם שהיו בינו לבין בקשר לבכיר והסביר בעדותו הסופית (כ"ח 14):

„בעצם אני היתי היחיד שבאפשרותו לשפט אם מותר או אם כדי לחת עדות כזו לטובתו של בכיר.“

איני מאמין שמר דובקין נתן לך רשות לחת את הצעתו בשם הטוכנות היהודית, ובכל המביבות הנ"ל אני משוכנע שק' השתמש בשם הטוכנות היהודית ללא רשות.

אשר לעצם תכונה של ההצעה בשובועת יש להקדים ולאמר שהסניגורייה במשפט זה יצאה ידי חובה בהבאה הוכחות מספיקות לפחות שכבר היה פושע מלחמה, וחובת הואהבה להוציא את בכיר ממעמד זה על ידי הוכחת פעולות האלה כנות הדינה מוטלת על הייעץ המשפטי, הייעץ המשפטי המלמד בסיכון הודה שחוקה על בכיר שהיה פושע מלחמה, והוא ביקש לדון בתוכן ההצעה בשובועה רק מבחינת אמוןתו של ק' שהעובדות הנזכרות בה נכונות. אבל גם מבחינה זאת נמצא שק' לא היה יכול להאמין בחיל נימר מן העזרות הנוכרות בהצהרתו, ובנוגע לחיל אחר של העובדות הוא ידע שאיןנן נכונות.

נתחיל ב-6 התוצאות המוחשיות של המשא ומתן בין ק' ובכיר המפורטים בהצהרתו.

1) אשר ל-1685 היהודים מהונגריה "שקובצו בבודפשט וחובאו דרך ברגן-בלון לשווין", קבועם בבודפשט לא היה חוצה של מ"מ בין ק' ובכיר, אלא של מ"מ בין ק' ואייכמן, במכתו לsocgnost היהודית מיום 21.10.45 (מוואג קמ"ב) מיחס ק' בפירוש את

הנשיה הלווי

פסקיט (מחוזים) מיד

הסתכם לאיכמן ואות קבלת הכספי לבכר. וכותנו של בכיר בוגneau להעברת קבוצת ברוגז'בלון לשווין הייתה זכות משותפת עם היימלר.

(2) אשר לפקודה הכללית של היימלר מטמי 1944 נגד השמדת יהודים, נאמר בהצהרכו של ק' בלונדון (מווג' כ"ט) שבער הראה לו העתק של הפקודה ואילו בדוחה (ע' 132) נזכר רק ספור בעל פה של בכיר על פקודה זאת, וכן נאמר שם:

„קיומה של פקודה זאת של היימלר אושר בזמן מאוחר יותר באפניהם שונים. היה זה קצת יותר מבלתי בעלה“.

„פקודה כללית האוסרת השמדה גוספה של יהודים“ לא יכולה להנתן ע"י היימלר אלא באישורו של היטלר, שצוה על „הפטרין הטופי“ של שאלת היהודים ע"י השמדתם. ק' ידע שהיטלר מעולם לא בטל את פקודתו להשמדת היהודים ולא נתן להימלר כל רשות או אישור להוציא פקודה כללית כנ"ל, ובעת הצהרכו בשבועה בנירנברג לא היה ק' יכול להאמין בתום לב שהימלר נתן בסתיו 1944 פקודה כללית רשמית בגין לרצינו של היטלר. לפי הדוח של ק' (ע' 132) צווה היימלר בפקודתו הנ"ל להפסיק מיד את ההשמדה בגיןם באושבוי ולפרק את תא הגזים. חלק זה של הפקודה בגין ליתר חלקיה הנכנים ע"י ק' — מתתקבל בהחלט על הדעת, במתצתה מהמצב המלחמתי והתקדמות הרטיסים לקראות אושבוי. לא היה בכך שום מעשה הומניטרי, אלא רק אמצעי להסתר את ההוכחות לפשעי המלחמה הנאציים. יתר על כן, ק' לא היה יכול להאמין שפקודתו של היימלר הושגה ע"י התערבותו של בכיר וכותצתה מהמוני"ם בינו (ק') ובין בכיר. לפי עדותו של ק' היה כל המ"מ בין סלי מאיר ובכיר מבוסס עד פברואר 1945 על בסיס חMRI, וק' ידע היטב שבסתיו 1944 לא היה במ"מ זה שום דבר שהיה יכול להניע את היימלר להוציא פקודה מרחיקה לכת נגד השמדת היהודים.

(3) בוגneau ל-75 יהודים מברטיסלאה ראה הפרק על פעולות האליבי לעיל (פסקה 116). כאן הוכיח שהצהרכה על „75 יהודים שהיו מוחכמים בברטיסלאה“ היא הצהרה כובנת. יתר על כן, הוכיח שאף הצלחתם של 28 היהודים מברטיסלאה לא הייתה האלה מהמשמעות נאצית, אלא פעולות אליבי של בכיר וק' בעורתו של קרוומי ובאישורו של היימלר.

(4) אין כל הוכחה בכך ש-85,000 יהודי הגיעו בודפשט ניצלו בتوزאתה מהעתverbeth של בכיר בחכנית ההשמדה של „משלת הבובות“ ההונגרית. בחלק הראשון של התקופה הנזכרת בהצהרכה בשבועה חל הגירוש ברגל — שלא נזכר כלל ע"י ק' — שהוחות פעולה גרמנית (אייכמן), ועל חלוף של בצד בפעולה זאת ראה לעיל (פסקה 115). בחלק השני של התקופה הנ"ל כבר לא היה בבודפשט, ולפי עדותו של קראוס (ט"ז, 2-3) ניצל הגיטו הוודו הטעירות האזרחיות הניתרליות.

(5) אשר למטרת מלחמות הרפו בעלות הברית, ראה הפרק על פעולות האליבי

לעיל (פסקה 116). בעוד ש'ק' מצהיר כי «בבר נאבק עם הימלר», מודה בכר (מוֹזָגָן ק'ז) כי הימלר היה בעל היזמה ובכר ביצע את פקודותיו. ק' ידע היטב שפעולות אלה לא היו «חוצאות מוחשיות» של המ"מ ביןו לבין בכר, ושתקפידו בברגן-בלזן לא היה אלא לשמש עד אליבי, בהצהרתו זאת בנירנברג היא נתן לבכר את האליבי שלו והוא חומר מלחתהיליה.

6) לפי עצם הנושא כי «בשים לב למסמכים הקיימים ולעדויות אחרות אפשר להודות» שאין כאן עדות אלא הודהה בעל דין, ק', שבזמן הפעולות הנדרגות כבר לא היה בגרמניה, מתימר «להודות» כאן בפעולות הצלחה נספחות של בכר — כנראה הודהה בשם הסוכנות היהודית והקונגרס היהודי העולמי. כל מה שנאמר לעיל על חוסר הרשותו של ק' להצהירו חל ביתר שאת על חוסר הרשותו להודות.

השקרים בתוכן הצהरתו של ק', והשקרים בעדו עול תוכן התחלה טרם הוגשה, ההצהרה הכלתית מוסמכת מטעם הסוכנות היהודית, וכן השתפותו של ק' בידיעון בפעולות אליבי של פושעי המלחמה הנאצים — כל אלה מצטרפים להוכחה כולה אחת שהצהירה הזאת לא ניתנה ביחס לברגן-בלזן. ק' ידע היטב שכבר לא עמד «באומץ לב» אישי נגד הווים, כפי שקרה אז ביעצ' פקדות של הימלר, החל ממשלו ברגן-בלזן וגמר במשירת מחנה ברגן-בלזן לבריטים, ושהזומה לכל הפעולות המכ"ל לא היתה של בכר, אלא של הימלר. כמו כן ידע ק' שמרותיהם של הימלר ובכר לא היו לחציל יהודים, אלא להשיג אינטראסים נאציתים — הן לטובת המשטר הנאצי כולה, הן לטובת פושעי המלחמה הנוגעים בדבר. אין כל אמת ואין כל חום לב בהצהרתו כי «לא פפקתי אף רגע במושותי לטובות מושע קורט בכר». ההצהרה הנדרגה של ק' היתה הצעה כוותה ביודיעון, שנינתה לטובות מושע מלחמה, כדי להאיינו ממשפט ועונש בנירנברג. הנאשם הוכיח איפוא את האמת בחשמה (ד).

השrema בשותפות בוגל
118. האשמה (ג) — שותפות גול בין ק' ובכר — לא הוכחה.

ק' הסתבה אמן בסתרות קשות בוגע לאוצר בכר. במקתבו מיום 21.10.45 (מוֹזָגָן קמ"ב) הוא הודיע להנהלת הסוכנות היהודית «בשםחה מיהדות ובקורות רוח», בהסתמכו על הדוד"ח המצויר של ד"ר שויגר בדבר האוצר שנמדד לו ע"י בכר, כי «הערבים (הנוצרים) שנמכו ע"י הוועדה בבודפשט לא זוכלו מעולם ע"י גרמניה. ככלمر לא הוועדו לשירות מאיצ' המלחמה הגרמנית»; והואיל ואותו מכתב אומר ק' כי «הערבים» (הנוצרים) שנמדדו לגורמים הוערכו ע"י הוועדה בפרק שווייצרי, בעוד שהערכות הגרמנים היתה 3,800,000 פרנק בלבד, «מחלוקת שימושים לא ישבה», הרי המכתח עשי ליורר את הרושם שערכו של «אוצר בכר» הוא בין שני הסוכומים הנקובים לעיל. שהסוכנות היהודית אמן הבינה את המכתח כה, מסתגר מהחוכיר של מר רפאל (מוֹזָגָן קב"ט) — «בערך 8 מיליון פרנק» — והדוד"ח של מר אריאן (מוֹזָגָן קל"ב, ע' 6) — «כמאת מיליון דולר». גודלה היתה האכובה כשהואוצר, שהופקד בזמןנו ע"י ד"ר שויגר

בידי שליטנות הכבוש האמריקאים באוסטריה, נתקבל ע"י הסוכנות היהודית וה坦ברר שוויו אינו עולה על 65,000 דולר בערך; ר' הדוחז'ה הווריר והמדויק של מר אריאן (מציג קל"ב). אחרי שמר אריאן ברר את השאלה עם כל הנוגעים בדבר (וחוץ מבכר), ובכללם ק' ושויגר, הגיע לכלל מסקנה (מציג קל"ב) כי אין כל יסוד לטענה שהחלק מן האוצר נעלם בידי האמריקאים. וכי "ברור הדבר שבבר מסר לד"ר שויגר רק חלק קטן ביותר" מהרכוש שקבל מטה הוועדה. לעומת זאת השahir בבר אחורי שהיווירו ב-1948-1949 בהצהרה בשבועה (מציג 74) שמסר לשוויגר "את הילמים, הזהוב וכו' שנמסרו לי ע"י ד"ר ק' בשווי של 2 מיליון פרנק בערך"; וכן, תමך במכתו לשר האוצר המנוח מר קפלן (מציג 22) בטענתו של בכר, פרט אליו החפצים שנעלמו לפי טענת בכר והאשים בהזנחה הפכו את "אליה משליחי הסוכנות אשר מחקידם היה בהתחלה להשגיח בהקפדה על גורל המוזהה". בעדותו הראשית (ע' 115) אמר ק' שכבר החזיר "כשני שלישים מבדרי הערך שמסרנו; כמו כן את הפנוי והקפפה לא התיזרנו, אבל זהב, יהלומים, נפוליאונים וכו'". הערך שמסרנו; כמו כן את הפנוי והקפפה לא התיזרנו, אבל זהב, יהלומים, נפוליאונים וכו'". בחירות שתיע וערב (ע' 284) העיד ק' כי "בבר החזיר לשוויגר... רכוש לפחות בשווי של כמה מאות אלפי דולרים". עדות זאת מתאימה להצהרת בכר (מציג 74), למכותב ק' לשער האוצר המנוח (מציג 22), וגם לדוחה ק' (ע' 183), בו נאמר — עוד לפני קבלת האוצר ע"י האוצר המנוח (מציג 22). אמר ק' ששוויים של חפציו הערך שהיווירו ע"י בכיר "מחלץ" מהשליטנות האמריקאים — שכבר החזיר לידי שויגר "חلك ניכר" מחייב הערך שקבל מהועדה ושנכסי הערך שהיווירו ע"י בכיר "מוסיעים בכמה מאות אלפי דולרים". בעדותו הסופית (כ"ה, 8, 14) אמר ק' ששוויים של חפציו הערך, הזהוב וכו' שנמסרו ע"י הוועדה בבודפשט לבבר היה רק "קצת יותר מאשר 100,000-400,000 דולר" (500,000). פרגון, וככל שהוא היו סכומי פגנו, קפה וכו', שלא ניתן לשמירה. עדות זאת מתנדת לדייה של ק', בו נאמר (ע' 52) כי רוב התמלות נעשה בתכשיטים, זהב ומטעות. יתר על כן, לפי עדותו זאת נמצא שכבר החזיר לפניו גרסה ק' חפציו ערך בשווי הרבה יותר גדול מאשר קיבל; ואמנם העיד ק' (כ"ה, 16) כי "בבר טען בפני שהחזיר בתכשיטים יותר ממה שאנו נתנו לך שהוסיף זאת מהתכשיטים שקבל ממילוטות אחרים". אבל לפי עדותו הראשית (לעיל) "היווירו כשי שלישים מבדרי הערך שמסרנו".

סתירה אחרת בפרשא זאת נוגעת למועד בו נודע לך, על כונתו של בכר להחזיר את הרכוש שקבל מהועדה. לפי עדותו של ק' (כ"א, 14) —

"לגביו הזהוב והיהלומים הייתה תקופה אתירי הרמו שקיבלו ממו, בסתיו אני חשב, רגע ראשון. דבריהם בורורים דבר בברלין, שהוא רוצה להחזיר את מה שהוא שומר לעם היהודי".

ואילו בדוחה (ע' 183) נאמר:

"בזמןנו, בהודמנות קבלת הנכסים, אמר בכר שלא ימסור אותם אלא אם כן יऋיו אותו לכך המומוגים עליו".

גרסת הדוח מתחילהאמין לדברי בכר לשוויגר (מציג קמ"ב) ולהצהרתו בשבועה של

בכ"ר (מוצג 74), אבל אינה מתקבלת על הדעת ואיינה אלא חלק ממאמציו הרᾳופים של ק' "לטההר" את בכ"ר בעניין הסוכנות האינטלקטואלית – מאגניצים שהתחילה לפני תום המלחמה ונמשכו לאחריה, אעדיטים וצופים לטהרו של בכ"ר היו פעולות האלביני המשופחות, החסן של למסירת האוצר לטוכנות, המכובד מיום 21.10.45 (מוצג קמ"ב) וכן הדוח של ק' כוונן שנמסר לחברי הקציגרט האינטלקטואלי. ק' דוחשו בחרוגה את הקרן לאעדיט הממוצע להתחערבותו בנירנברג לטובות בכ"ר בשם מסוכנות היהודית. תמייתו המתמדת – הן לפני הדוח של אריאן-הן לאחריו – בטעותו של כוונן בזיהוי החזרה הגדולה היהודית אף על-אליה חלק נספיע הטעואן הנ"ל.

אין לראות בסתיירות שק' הטעואן בהן נקשר לא"אוואר בכ"ר" משום הוכחה "שווה", בלבד עם בכ"ר. לא הוכח כלל שק' בילוי בשוויין "חמי הבל והוללות", כמענת הנאשם במאמר, לא הוכח שיש או שהיה לך' אחורי המלחמה וכוש ניכר, ונראה להפוך שהוא חי חיים רגילים של פקיד המטפלים ממשרתו. אין יסוד להאשמה שק' "הבריח מוזדות שמנות, ובבחן זהה תכשיטים ובדרי ערך אחרים, אל מעבד לנובל". גם העובדה שהדו"ח שנמסר על כספי ההוצאה הוא מעדף מוסברות די צרכה ע"י חנאי הזמן והעובדת הבלתי רגילים ואינו מביכה כלל שק' שלח את ידו בכתפי הצללה, ואינני מאמין שמעל בכספי.

התנהגותו של ק', שהיפה מאו תום המלחמה על בכ"ר, ניסחה לתהרו בעניין הסוכנות היהודית ואך האצלו מושפט וועונש כפושע מלחמה בנירנברג, מצריכה אמנה מניצחון חוקים ובלתי רגילים בויתר, אך אין כל צורך לבקש את ההסבר בשסתה הכספי דוקא, כפי שהונאש שער במאמר. יש טימטים רבים בדו"ח של ק' לכך שבינו לבין בכ"ר נושא בשך הזמן רגשי אהדה אישיותם, שטשו את האמצעית הטבעית בין היהודי ואיש הט"ס. שתויף הפעולה הממושך של ק' עם הנאים עשה את שלו כדי לשב את ראיותיו והדוחתו עם תקופת גודלו וווטיפה לפועל על ק' אחורי חילוף התקופה. טיהרו של בכ"ר וצדוקו היו דורותים לק' לשם איזוק עצמו. מניעים אלה או דומים יכולים להסביר את התנהגותו של ק', אך אין צורך לקבוע את המנייע, כשהמעשה הוכח. הנאשם לא הזכיר את התנהגותו שלו, ולא הוכיח את האמת שבהאשמה (א).

גם זכות היתר לפני הסעיפים 205 (ב) ו-207 רישא, (א) או (ב), שהסניגור המלומד הסתמן עליה לאולפני, אינה עומדת לנאשם בגין הלאהמה זו. חומר הבאת כל הוכחה לטענת חי הigel והוללות בשוויין, "הבריח המוזדות שמנות" וכו', אף מאמרנו הנסוף של הנאשם (מוצג 58) שיש בו משום הוויאם במקצת טוירם בדק די הצורך או פרטוי האשומות – מוכחים שהנאשם פרטם את האשמה (א). מוביל לבודוק בתשומת לב מספקת ומתקבלת על הדעת אם הראשה נבונה אם לאו (סעיף 208 (ב)). על כן יש לאייב את הנאשם בדיון בהאשמה זו.

ארבעת העוגנים העיקריים של המאמר הנדרון, המפורטים בפסקה 1 של פסק-הדין, מהווים חלקים שונים של ריבת הניתנת לחלוקת. הוגני מזכה אפילו את הנאשם מעבירה על

הנשיה הלו

פסקים (מחוזיים) מ"ז

הסעיף 201 לפકודת החוק הפלילי, 1936, בוגע לחקקים (א), (ב) ו(ד) הנ"ל, והנגי מרשיינו בעבירה על הסעיף 201 בוגע לחלק (ג) הנ"ל.

הודיע בפומבי בפני הנאשם ובארכחו מר תמייר, ובפני ב"כ היועץ-המשפטי מר תל, היום ב', בתומו תשט"ו (22.6.55).

בנימין הלו

נשיה

גזר דין

1. הנאשם מלכיאל גרינולד הואשם על ידי היועץ המשפטי בהוצאה דברה לפני הטעיף 201 לפקודת החוק הפלילי משנת 1936 וזכה משלוות מתוך ארבעת החלקיים העיקריים של הדבה המפורטים בפסקה 1 של פסק-הדין. סעיף 36 של החוק לתקן דין העונשין (דרבי ענישה) תש"ד—1954 קובע:

“משפט שנפתח שלא דרך קובלנה פרטיה וראתה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, רשאי הוא לצות כי אוצר המדינה ישלם לנואשם את הווצאות הגנתו בסכום שיקבע בבית המשפט.”

nymoki פסק-הדין מראים שלא היה יסוד להאשמה בוגע לשיטת חקלים הנ"ל ובהתאם לבקשת הטיגור להזכיר לנואשם חלק מחותמאות הגנתו, הנגי מוצא לנוכן לצאותה בתוקף הטעיף 36 הנ"ל, כי אוצר המדינה ישלם לנואשם סכום של 200 לירות כחלק מהוצאות הגנתו.

2. הנואשם נמצא אשם בהוצאה דברה לפני הסעיף 201 בוגע לחלק (ג) הנזכר לעיל, אילו חלק זה של המאמר היה עומד בפני עצמו, היה מקום להטיל על הנואשם עונש ממשי; אך לאור זכויות יתר חלקי הדבה, המכרים במשקלם, לא יהיה מן הצדקה להעניש אותו הנואשם אלא עונש סמלי בלבד. הני מteil, איפוא, על הנואשם קנס של לירח אחד בוגע לעבירה שנמצאה אשם בה.

הודיע בפומבי בפני הנואשם ובארכחו מר תמייר, ובפני ב"כ היועץ-המשפטי מר תל, היום ב', בתומו תשט"ו (22.6.55).

בנימין הלו

נשיה

